

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคทราชนิธิโรเปียน

ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม - สิงหาคม - กันยายน 2023

ประเทศมอนเตเนโกร

1	พ็อคร์วตัวจิว / 1 กรกฎาคม 2023	3
2	รับพัติศมาเหมือนพระเยซู / 8 กรกฎาคม 2023	5
3	การบันดาลให้คสีนบ้ำคล้งสงบลง / 15 กรกฎาคม 2023	7

ประเทศยูโกสลาเวีย

4	เด็กชายเป็นโรคบอลลุนระหว่างข้อกระดูกสันหลัง / 22 กรกฎาคม 2023	9
5	ข้อทดสอบในเรื่องวันสะบาโต 29 กรกฎาคม 2023	11

ประเทศโปแลนด์

6	การอธิษฐานไม่ให้ฝนตก / 5 สิงหาคม 2023	13
7	ดอกกุหลาบหลายดอก และทูตสวรรค์หลายองค์ / 12 สิงหาคม 2023	15
8	ส้มเขียวหวานและมะนาวเลมอน / 19 สิงหาคม 2023	17

ประเทศลัตเวีย

9	สลัดผักสด และไส้กรอก / 26 สิงหาคม 2023	19
10	มิชชันนารีตัวเล็ก / 2 กันยายน 2023	21
11	เปียโน.. พาธไฟเตอร์ และพระเยซู / 9 กันยายน 2023	23
12	อธิษฐานเพื่อกำจัดยุงตัวหนึ่ง / 18 กันยายน 2023	25
13	พระเจ้าแห่งหัวผักกาดบีทรูท / 23 กันยายน 2023	27
14	เป็นเด็กหญิงคนใหม่อย่างหมดจด / 30 กันยายน 2023	29

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันประจำวันสะบาโตที่ 1 กรกฎาคม 2023

พ่อครัวตัวจิ๋ว

เล่าโดย ลูกา...ประเทศมอนเตเนโกร

ลูกาเกิดในประเทศ “มอนเตเนโกร” ขณะลูกายังเดินไม่ได้ เขาชอบคลานไปยังห้องต่างๆในบ้านด้วยมือ และเข่าของเขา และที่ลูกาชอบเป็นพิเศษคือการคลานเข้าไปในห้องครัว และเล่นกับหม้อ และกะทะหลายใบ

เมื่อลูกาเติบโตขึ้น เขาเรียนรู้การเดิน เขาชอบเดินไปรอบๆบ้านด้วยเท้าของเขา ห้องที่เขาชอบเดินเข้าไปมากที่สุดคือห้องครัว และช่วยแม่ปรุงอาหาร เมื่อลูกาไปโรงเรียน เขาตั้งใจเรียนในชั้น พ่อเลิกเรียนกลับถึงบ้านเขรีบทำการบ้าน เมื่อทำการบ้านเสร็จ ลูกาจะเข้าครัวช่วยคุณแม่ทำอาหารมื้อเย็นสำหรับครอบครัว เวลาผ่านไปลูกาปรุงอาหารเป็นหลายอย่าง ในบางวันที่คุณแม่ออกไปธุระข้างนอก ลูกาจะทำการปรุงอาหารสำหรับครอบครัวตามลำพัง คุณพ่อกับคุณแม่กล่าวชมลูกาว่าต่อไปภายหน้าลูกาจะกลายเป็นเชฟทำอาหารที่ยิ่งใหญ่!

หลายปีต่อมาคุณพ่อของลูกาเปิดร้านอาหารมังสวิรัตเพื่อสุขภาพ และคุณพ่อต้องการคนช่วยงานในร้านคุณพ่อก็คิดว่าจะหาใครมาช่วยงานดี? วันหนึ่งคุณพ่อถามลูกาว่า “ลูกา..ลูกาจะช่วยพ่อแม่ทำงานห้องครัวของร้านอาหารได้ไหม? ลูกาไม่ต้องการเวลาในคิด และตัดสินใจ เขาผงกศีรษะเป็นเครื่องหมายตอบรับอย่างยินดี ทั้งนี้เพราะลูกาชอบการทำอาหารอยู่แล้ว!

ดังนั้นลูกาตื่นนอนแต่ 5.00 น. เขาอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน และออกกำลังรอบเช้า เสร็จแล้วก่อนไปโรงเรียนเขาสวมชุดสีเทา และสวมหมวกสีขาวสำหรับเชฟ ลูกาล้างมือ จากนั้นเขาหันผัดต่างๆ ซึ่งมีมะเขือยาว พักทอง หอมหัวใหญ่ มะเขือเทศ และพริกหวานสีแดง เมื่อหันผัดต่างๆเสร็จ เขาเทใส่ในภาชนะผสมและคนอย่างคล่องแคล่วด้วยความระมัดระวัง เพื่อไม่ให้มีคบาดมือ พอหันเสร็จเขานำผัดส่วนผสมทั้งหมดใส่ลงในกะละมัง ใส่เครื่องปรุงหลายอย่างลงไป ทำการคนอย่างทั่วถึง และเทใส่ถาดสำหรับอบ แล้ววางถาดอาหารในเตาอบ เปิดเตาอบตั้งความร้อนตามความเหมาะสม และตั้งเวลาอบไว้ 45 นาที ขณะที่คุณแม่ ปรุงอาหารจานอื่นๆ หลังจากอบได้ที่ ลูกาจะนำถาดอาหารออกจากเตาอบ มาวางไว้บน โต๊ะข้างถาดอาหารอื่นๆ สำหรับลูกค้าที่เข้ามาทานอาหารเข้า

สำหรับลูกาเมื่อนำถาดอาหารใส่เข้าไปในเตาอบแล้ว เขาจะกลับไปอาบน้ำ แต่งชุดไปโรงเรียน แล้วเข้ามาในร้าน และทานอาหารเข้า ทานเสร็จแล้วก็ไปโรงเรียน หลังจากโรงเรียนเลิก ลูการีบกลับบ้าน และทำการบ้าน เมื่อทำการบ้านเสร็จแล้ว เขาจะสวมชุด และใส่หมวกของเชฟ แล้วเข้ามาในร้านเพื่อช่วยเตรียมอาหารขายสำหรับมื้อเย็น ลูการักงานการทำอาหารของเขามาก จะว่าไปเป็นการยากมากที่ลูกค้าจะมองหาร้านอาหารสำหรับสุขภาพในประเทศมอนเตเนโกร ลูกค้าที่เข้ามาในร้านในครั้งแรกจะรู้สึกแปลกใจที่จะเห็นเด็กชายลูกาสวมชุดสีเทา และสวมหมวกสีขาวของเชฟ ทำหน้าที่ปรุงอาหาร พวกเขาจะถามคุณพ่อ หรือคุณแม่ว่า เชฟที่เป็นเด็กในร้านอายุกี่ปี? เมื่อเขาได้ทราบว่าลูกาอายุเพียง 12 ปีและลูกาเป็นลูกชายของพวกเขาเอง แยกที่ถามคำถามมักจะแสดงอาการประหลาดใจ และพวกเขาต้องการทราบมากขึ้นเกี่ยวกับลูกา และครอบครัวของเขา...คุณแม่หรือคุณแม่จะถือโอกาสนี้แจกหนังสือต่างๆ ที่เขียนเกี่ยวกับพระเจ้า ว่าพระเจ้าทรงแนะนำให้เหล่าผู้เชื่อในพระองค์ รับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ เพื่อพวกเขาจะมีสุขภาพดี มีความสุขมากกว่า เมื่อมีลูกค้าแสดงความสนใจ คุณพ่อจะเชิญเชิญให้พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์กับคุณพ่อ ไม่กี่เดือนที่ผ่านมา คุณพ่อ และคุณแม่ชวนลูกาเดินทางไปประเทศ “เซอร์เบีย” เพื่อทำการปรุงอาหารให้กับผู้

ยากไร้ ซึ่งเป็นภารกิจของ “โครงการแอ็ดครี” (หน่วยพัฒนา และบรรเทาทุกข์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส) ขณะที่คุณพ่อ คุณแม่ และลูกาช่วยกันปรุงอาหารในโรงอาหาร สำหรับเลี้ยงดูผู้ยากไร้ แพทย์หญิงคนหนึ่งได้เข้ามาที่โรงครัว และรู้สึกแปลกใจที่เห็นเชฟเด็กกำลังทำอาหารกับเชฟคนอื่นๆ แพทย์หญิงคนนั้นได้เดินตรงมาที่เด็กชาย และตั้งคำถามกับลูกาว่า “นี่หนู... หนูคิดว่าใครเป็นแพทย์ใหญ่ที่ให้บริการคนไข้ที่นี่?”

“ลูกาสั่งเกิดเสียคลุมสีขาว่าที่สตรีผู้ถามสวมใส่ก็ทราบว่าเป็นแพทย์หญิง จึงตอบไปว่า “เป็นคุณหมอเองใช่ไหมครับ?” แพทย์หญิงผู้ตั้งคำถามสั้นๆ สิริระ ติตอบว่า “ไม่ใช่ฉัน! ลูการู้สึกสับสน และสงสัยว่า “ใครหนอเป็นนายแพทย์ใหญ่ที่นี่.. พลันเขาเกิดแนวคิด... จึงตอบไปว่า... “ถ้าอย่างนั้นต้องเป็นพระเยซูคริสต์เจ้า” เมื่อได้ยินคำตอบจากเด็กชาย แพทย์หญิงได้เปิดยิ้มกว้าง และผงกศีรษะเป็นความหมายว่าเด็กชายตอบถูกต้อง” แล้วแพทย์หญิงกล่าวเสริมว่า... “แต่ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง ทำงานเป็นผู้ช่วยประชาชนให้มีสุขภาพดี ซึ่งถือว่าเป็นผู้ช่วยแพทย์ที่สำคัญเหมือนกัน.... หนูคิดว่าพวกเขาเป็นใคร?” ตอนนั้นลูกาได้แนวคิดดี... จึงตอบแพทย์หญิงไปว่า “เป็นเชฟที่ทำอาหารสุขภาพเพื่อคนทั้งหลาย... ไข้หรือเปล่าครับ?”

แพทย์หญิงตอบเสียงดังว่า “ถูกต้อง!... นับว่าหนูเป็นผู้ช่วยแพทย์ที่สำคัญ เพราะการรับประทานอาหารสุขภาพเป็นประจำ จะทำให้ผู้รับประทานมีสุขภาพดี!” ลูการู้สึกมีความสุขที่ได้ยินว่า คนทำอาหารสุขภาพ ถือว่าเป็นผู้ช่วยแพทย์คนสำคัญประเภทหนึ่ง เพราะมีส่วนอย่างสำคัญที่ทำให้ผู้คนได้รับประทานอย่างสม่ำเสมอมีสุขภาพดี ไม่ป่วยไข้ได้ง่าย ลูกาอธิบายออกเสียงเบาๆ กับพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ชอบทำอาหารสุขภาพ โปรดช่วยข้าพระองค์ปรุงอาหารเพื่อสุขภาพด้วยใจรัก เพื่อช่วยผู้คนให้มีสุขภาพดีขึ้น และทำได้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ เพื่อการรับใช้พระองค์ และบุคคลทั่วไป”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปสมทบทุนสร้างค่ายพักแรมสำหรับ สมาคมพาธไฟเตอร์ สถานที่ ที่เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้เรื่องอาหารสุขภาพ และเรื่องของพระเจ้าในประเทศมอนเตเนโกร..ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนถวายเงินถวายด้วยใจเอื้ออารี ในวันสะบาโตที่สิบสามที่จะถึงไครมาสนี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 8 กรกฎาคม 2023

รับบัพติศมาเหมือนพระเยซู

เล่าโดย แอนดริจา...ประเทศมอนเตเนโกร

แอนดริจา เป็นเด็กชายที่มีความฝัน เขาฝันเกี่ยวกับการที่เขาจะถวายเป็นคนของเขาให้พระเยซูด้วยการรับบัพติศมา แต่เขาไม่ต้องการรับบัพติศมาในโบสถ์ เพราะเขาได้อ่านพระคัมภีร์ว่า พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (ผู้ให้บัพติศมา) ที่แม่น้ำจอร์แดน และแอนดริจาฝันว่าวันหนึ่งเขาจะได้รับการรับบัพติศมานอกโบสถ์ เหมือนกับพระเยซู... เมื่อเขาได้ยินเกี่ยวกับตั้งค่ายพักแรมที่ “ทะเลอะเดรียติก” เขาคิดฝันอยากไปรับบัพติศมาที่นั่น

ความจริงมีอยู่ว่าแอนดริจาไม่เคยไปเห็นทะเล “อะเดรียติก” เลย เขาอาศัยอยู่ที่ประเทศ “เซอร์เบีย” ประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล และทะเลที่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างออกไป 500 กิโลเมตร ซึ่งอยู่ในประเทศ “มอนเตเนโกร” กระนั้นแอนดริจา ยังหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะเข้าไปเห็นทะเลที่ประเทศมอนเตเนโกร แอนดริจา เข้าร่วมกับกลุ่มเด็กๆ ในชั้นเตรียมบัพติศมา ซึ่งมี “ลูกา” น้องชายของแอนดริจาอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย เมื่อแอนดริจาพูดถึงแนวคิดอยากไปรับบัพติศมาในที่ทะเล ลูกา และเด็กคนอื่นๆ ในกลุ่มต่างชอบแนวคิดนั้นทุกคน และต่างฝันว่าถ้าแนวคิดนี้เป็นจริง ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับทุกคน ดังนั้นเมื่อทางโบสถ์ประกาศว่า จะมีการตั้งค่ายพักแรมเยาวชนที่ชายทะเล “อะเดรียติก” ประเทศ “มอนเตเนโกร” ซึ่งเป็นค่ายเยาวชนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เด็กทุกคนรู้สึกตื่นเต้น แต่ความตื่นเต้นดีใจของแอนดริจาจางลง เมื่อแอนดริจาคิดว่า การเดินทางไกลไปยังต่างประเทศ แม้จะมีแผ่นดินติดต่อกัน ก็จะต้องใช้เงินไม่น้อย ตอนนั้นคุณพ่อที่เกษียณอายุจากงานประจำแล้ว คุณพ่อคงไม่สามารถช่วยเขา และน้องชายในเรื่องนี้ได้

หลายวันผ่านไปแอนดริจาเกิดความคิดขึ้นมาว่า เขาจะต้องมีเงินสองก้อน ก้อนเล็กเพื่อจ่ายตอนลงทะเลเบียดล่องหน้า เพื่อจะไปเข้าค่ายพักแรมในครั้งนี้ ซึ่งจะต้องจ่ายทันที อีกก้อนหนึ่งซึ่งใหญ่กว่าจะต้องจ่ายก่อนออกเดินทาง แอนดริจาคิดไม่ออกว่าจะหาเงินก้อนใหญ่จากที่ไหน เขามองไม่เห็นทางว่าจะไปขอความช่วยเหลือจากใคร นอกเหนือจากพระเจ้า เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานว่า “โอ..พระบิดา โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย ถ้านี้เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์มีเงินเพียงพอที่จะไปเข้าค่าย...” พูลขอในนามพระคริสต์เจ้า..อาเมน.

ในวันถัดมาเพื่อนของพ่อสองคนได้เดินทางมาที่บ้านของแอนดริจา เขาทั้งสองพูดกับพ่อว่า “พวกเราารู้สึกอยากจะช่วยให้ลูกชายสองคนของคุณมีโอกาสเดินทางไปเข้าค่ายพักแรมของคริสตจักรในอีกสามเดือน ที่ประเทศมอนเตเนโกร เพื่อนทั้งสองของคุณพ่อจึงมอบเงินของพวกเขาแก่คุณพ่อ ซึ่งเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในการลงทะเลเบียดสำหรับการไปเข้าค่ายค่ายพาซาไฟเตอร์ของคริสตจักร แอนดริจาไม่ยอมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขาเร็วเช่นนี้! และจากวันนั้นเป็นต้นมาเขาเชื่อเต็มร้อยว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาไปเข้าค่ายได้ และได้รับบัพติศมาที่ทะเล เขาอ่านข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระสัญญาข้อหนึ่งในพระคัมภีร์หลายข้อ ซึ่งกล่าวว่า “เพราะเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ยุคมือขวาของเราไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า” (อิสยาห์ 41:13)

แต่เดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดใกล้จะถึงวันที่เด็กทุกคนจะต้องจ่ายค่าเข้าค่ายงวดที่สอง ซึ่งเป็นก้อนใหญ่กว่าค่าลงทะเลเบียดงวดแรก แอนดริจาไม่ทราบว่าจะหาเงินก้อนใหญ่จากที่ไหน พลันคุณพ่อของแอนดริจา

ขึ้นมาได้ว่า ก่อนที่เขาจะเกษียณอายุ เขาได้ออกไปขายหนังสือ เหมือนกับบรรณกร (คนขายหนังสือของคริสตจักร) คุณพ่อได้เอ่ยปากชวน แอนดริจา และลูกานำหนังสือไปขาย ที่ริสอร์ทหลายแห่งที่ตั้งอยู่ที่ชายแดนระหว่างประเทศ “มอนเตเนโกร” และประเทศเซอร์เบีย ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาพักผ่อนเป็นจำนวนมาก

การขายหนังสือของผู้เป็นพ่อ และลูกชายทั้งสองในวันแรก ทั้งสามได้ตั้งโต๊ะพับ และวางหนังสือบนโต๊ะ ในสวนสาธารณะ และร้องเชิญให้แขกที่เดินทางมาพักในริสอร์ทซื้อหนังสือ แต่ไม่มีแขกคนใดตอบสนองเลย ตกเย็น พ่อและลูกทั้งสองอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ผู้เป็นพ่อได้อธิษฐานว่า “พระบิดา วันพรุ่งนี้ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งสามขายหนังสือได้อย่างน้อยสองเล่มด้วยเถิด..ทุกขอในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน.

ในเช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่แอนดริจา ช่วยคุณพ่อ และน้องชายนำหนังสือจากกระเป๋าวางบนโต๊ะพับ มีชายสูงอายุคนหนึ่งเดินเข้ามายังโต๊ะหนังสือ และเปิดหนังสือบางเล่มออกดู “ชายสูงอายุยกหนังสือเล่มหนึ่งขึ้น และถามว่า “เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ว่าด้วยเรื่องอะไร?” แอนดริจา ตอบทันทีอย่างซัดถ้อยซัดคำว่า “เป็นหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายของโลก” ชายสูงอายุคนนั้นตัดสินใจซื้อหนังสือทันที ทำให้แอนดริจามีความสุขมาก! พระเจ้าทรงช่วยให้ชายสูงอายุซื้อหนังสือเล่มใหญ่ แม้แต่ก่อนที่เขาจะจัดวางหนังสือบนโต๊ะเสร็จ และเริ่มร้องเชิญให้ผู้คนมาซื้อหนังสือ!

หลังจากการขายหนังสือเล่มแรก หนังสือต่างๆ นับร้อยกว่าเล่มถูกขายออกไปอย่างง่ายๆ จากการขายหนังสือ สองสัปดาห์ กำไรที่ได้เป็นจำนวนเงินมากพอที่แอนดริจา และลูกา สองพี่น้องจะจ่ายค่าเช่าค่ายพักแรม ซ้ำมีเงินเหลือติดกระเป๋าสำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ขณะเดินทางด้วยจำนวนหนึ่ง สองพี่น้อง แอนดริจา และลูกา ได้เดินทางไปเข้าค่ายที่ทะเล อะเดรียติก ในประเทศมอนเตเนโกร เขาทั้งสองได้รับบัพติศมาในทะเลพร้อมกับเพื่อนๆ อีกหลายคน ศาสนาจารย์ผู้ประกอบพิธีบัพติศมา ได้อ่านข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกับที่ แอนดริจา ท่องไว้อย่างขึ้นใจซึ่งกล่าวว่า “เพราะเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ยุคมือขวาของเราไว้คือเราเองพูดกับเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า” (อิสยาห์ 41:13)

ทุกครั้งที่แอนดริจา ท่อง หรืออ่านข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ในวันต่อมา เขาระลึกได้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์เป็นจริง คือทรงทำให้ความฝันของเขาที่จะได้รับบัพติศมาที่ทะเลเป็นจริง! แอนดริจากล่าวเป็นพยานเสมอว่า “ผมขอบคุณพระเจ้าเสมอในการตอบคำอธิษฐานในครั้งนั้น และในทุกครั้งที่พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของผม ผมได้รับพระพรมากจริงๆ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปสมทบทุนในการสร้างค่ายพักแรมสำหรับ สมาคมพาซไฟเตอร์แห่งใหม่ ที่ชายทะเล อะเดรียติก ประเทศมอนเตเนโกร..โรงเรียนของค่ายพักแรมในปัจจุบันได้ถูกใช้เป็นค่ายพักแรมมาเกือบ 90 ปี ซึ่งบัดนี้จำเป็นต้องรื้อลง และสร้างขึ้นมาใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม... ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนถวายเงินถวายด้วยใจเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสาม ของไตรมาสนี้ เพื่อสร้างโรงเรียนสำหรับค่ายพักแรมขึ้นมาใหม่

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 15 กรกฎาคม 2023

การบันดาลให้คลื่นน้ำคั้งสงบลง

เล่าโดย ไอริจา...ประเทศมอนเตเนโกร

เด็กชาย สไปโร เฝ้ามองคลื่นใหญ่กระแทกชายหาดในแสงสีเงินสีทองของเช้าตรู่วันหนึ่ง เขามองไปยังชายหญิงแปดคนกำลังรอให้คลื่นสงบลง เพื่อศาสนาจารย์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสคนหนึ่งจะประกอบพิธีบัพติศมาให้พวกเขาในทะเล อะเดรียติก ตอนนี้พวกเขาไม่สามารถลุยลงไปใต้น้ำทะเลได้ เพราะคลื่นทะเลใหญ่เกินไป คลื่นนั้นอาจจะพัดพาพวกเขาออกจากฝั่งไป

สไปโร นึกสงสัยว่าคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นคริสตจักรที่แท้จริงของพระเจ้า..จริงหรือ?

“สไปโร คิดว่าถ้าเป็นคริสตจักรของพระเจ้า พระเจ้าย่อมจะไม่อนุญาตให้ทะเลทำให้เกิดคลื่นใหญ่ขนาดนั้น ขณะที่จะมีการประกอบพิธีบัพติศมา เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ในปี 1941 ขณะที่ชายหญิงแปดคนรอที่ชายหาด เพื่อให้คลื่นสงบลง พวกเขาเป็นชาวแอ๊ดเวนตีสกลุ่มแรกที่จะรับบัพติศมา ในประเทศที่รู้จักในปัจจุบัน คือประเทศมอนเตเนโกร

ในจำนวนแปดคนที่รับบัพติศมาในเช้าตรู่วันนั้น มีเด็กชายสไปโร พี่สาวของเขา และคุณแม่ของเขารวมสามคนในครอบครัว และคนอื่นๆอีกหกคน ในการศึกษาพระคัมภีร์กับศาสนาจารย์ สไปโรเชื่อว่า พระเจ้าแห่งวันสะบาโตวันที่เจ็ดของสัปดาห์ เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ในหลักข้อเชื่อข้อหนึ่งในจำนวนหลายข้อ พระเจ้าทรงกำหนดให้ผู้เชื่อถวายคืนสิบลดหนึ่ง คือสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้แก่คริสตจักร หรือโบสถ์ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้า เมื่อสไปโรศึกษาในเรื่องสิบลดหนึ่งเขาเกิดความลังเลใจว่า เขาควรจะรอเวลาไปอีกหน่อยไหม ก่อนที่จะตัดสินใจรับบัพติศมา?

ซึ่งเขาบอกเรื่องนี้กับศาสนาจารย์แล้ว ซึ่งศาสนาจารย์บอกว่า “ให้เธอยืนร่วมกับกลุ่มที่ยังไม่ตัดสินใจจะรับบัพติศมาก็แล้วกัน และให้เธออธิษฐานไปเรื่อยๆ เมื่ออาจารย์เริ่มประกอบพิธีบัพติศมาให้กับแปดคน หากเธอเกิดเปลี่ยนใจ ต้องการรับบัพติศมา ให้เธอเดินลงไปหาอาจารย์ที่ทะเลและขอรับบัพติศมาได้เลย...

สไปโร ทำตามคำแนะนำของศาสนาจารย์ ทั้งสองกลุ่ม กลุ่มคนที่รับบัพติศมา และกลุ่มที่ไปเป็นพยานในพิธีบัพติศมา...พวกเขาไปถึงชายหาดเวลา 5:00 น. เพราะวันนั้นเป็นวันระหว่างสัปดาห์ มีบางคนเมื่อรับบัพติศมาเสร็จแล้ว พวกเขาจำเป็นต้องไปทำงานตามปกติ ขณะที่สไปโรยืนอยู่กับกลุ่มผู้ไปเป็นพยาน หรือเป็นผู้สังเกตการณ์ สไปโรรู้สึกหดหู่ใจ เขามองเห็นว่าถ้าทะเลมีคลื่นใหญ่อย่างที่เห็น คงจะไม่มีใครได้รับบัพติศมาเป็นแน่

พลันสายตาของสไปโร มองเห็นศาสนาจารย์ยกมือขาขึ้น แล้วอธิษฐานออกมาดังๆ ทำให้ทุกคนได้ยินว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า..โปรดบันดาลให้คลื่นทะเลสงบลงสักครู่หนึ่ง เพื่อให้คนเหล่านี้สามารถรับบัพติศมาได้.. ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน ในทันทีทันใดนั้น คลื่นใหญ่ที่ถาโถมเข้าไปสู่ชายหาดสงบลงตรงหน้าสงบลง และสงบห่างออกไปทั้งสองด้านประมาณด้านละ 40 - 50 เมตร จากบริเวณที่จะประกอบพิธีบัพติศมา ไกลจากนั้นคลื่นใหญ่ยังคงกระแทกเข้าฝั่งอยู่อย่างเดิม

สไปโรแทบไม่เชื่อสายตาของเขา ขณะที่ศาสนาจารย์ก้าวเดินตรงไปทะเลที่สงบตรงหน้า ทั้งแปดชีวิตที่จะรับบัพติศมาเดินตามลงไปใต้น้ำทะเล ทันใด สไปโร ตัดสินใจในเสี้ยววินาที รีบเร่งเดินตามศาสนาจารย์ไป และพูดขึ้นด้วยเสียงดังให้ทุกคนได้ยินว่า “อาจารย์ครับ จะให้ผมรับบัพติศมาพร้อมกับกลุ่มคนทั้งแปดในเช้าวันนี้ได้ไหม

ครับ?” ศาสนาจารย์หันหน้ากลับมา และตอบว่า “เมื่อเธอมีความเชื่อ และตัดสินใจแล้ว มาเข้าร่วมกับพวกเขาซิ!” จากการอัศจรรย์ที่ สไปโร มองเห็นด้วยสายตาของเขาเอง ความสงสัย และความลังเลของสไปโรหายไปจนหมดสิ้น เขาจึงได้รับบัพติศมาพร้อมกับพี่สาว และคุณแม่ และคนอื่นๆอีกหลายคน รวมเป็นเก้าคนแทนที่จะเป็นแปดคนที่ได้ถวายดวงใจของพวกเขาให้พระเยซูในเช้าวันนั้น...ที่ทะเลอะเดรียติก

การอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นในเช้าวันนั้น ที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คลื่นทะเลสงบ ได้เอาชนะดวงใจของชายหญิงแปดคน และเด็กชายหนึ่งคน เป็นการอัศจรรย์ที่เป็นการเปิดพันธกิจของพระเจ้าโดยคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศมอนเตเนโกร

สไปโรอายุ 16 ปีเมื่อเขาได้รับบัพติศมา และเขาได้ดำเนินชีวิตในความเชื่อยาวนานต่อมาอย่างมีความสุขกับพระเจ้า และได้พักผ่อนในพระองค์เมื่ออายุได้ 86 ปี แม้ว่าสไปโรจะตายไปแล้วนับถึงปีนี้กว่า 10 ปี เขายังเป็นที่พูดถึงว่า “เป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อ” ในประเทศมอนเตเนโกรจนกระทั่งวันนี้

ลูกเขยของสไปโรคือ “ไอลิจา” ตอนนี้อายุ 76 ปีกล่าวเป็นพยานว่า “พ่อตาของผม คือสไปโร เขายังเป็นที่พูดถึงโดยสมาชิกโบสถ์ หรือแม้คนนอกโบสถ์ ในปัจจุบันในเชิงให้ความนับถือ.. ตัวอย่างเช่นเมื่อผมพบกับใครตามข้างถนนขณะที่กำลังเดินไป หากมีโอกาสทักทายกัน เมื่อผมบอกว่า “ผมเป็นลูกเขยของสไปโร..พวกเขาจะก้มศีรษะให้ในลักษณะว่า ขอแสดงความยอมรับนับถือพ่อตาของผม”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสาม ของไครมาสนี้จะนำไปสมทบทุนในการสร้างค่ายพักแรม และโรงเรียนต่างๆ แทนที่ค่ายพัก และโรงเรียนต่างๆ ที่เก่าแก่เกือบ 90 ปี ค่ายพักและโรงเรียนที่จะสร้างใหม่ อยู่ใกล้ชายหาดที่ชายหญิงแปดคน และเด็กชายสไปโร รวมเก้าคนรับบัพติศมาในเช้าวันนั้น เช้าวันที่พระเจ้าได้ทรงประกอบการอัศจรรย์ขึ้น...ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนถวายเงินถวายด้วยใจเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสามของไครมาสนี้ เพื่อสร้างโรงเรียนสำหรับค่ายพักแรมขึ้นใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม...ขอพระเจ้าทรงอวยพระทุกท่าน..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน.

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 22 กรกฎาคม 2023

เด็กชายเป็นโรคบอลลุนระหว่างข้อกระดูกสันหลัง

เล่าโดย โวยา...ประเทศยูโกสลาเวีย แคว้นเซอร์เบีย

โยยา เป็นเด็กชายที่มีความพิเศษ แพทย์ที่ตรวจร่างกายของเขาคิดว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน ทั้งนี้เพราะตอนที่เขาเกิดในประเทศ “มอนเตเนโก” เขามีถุงลม ขนาดเขื่องอยู่ที่หลังของเขา จะว่าไปโยยา คลอดออกมาพร้อมกับความพิการ ซึ่งทางการแพทย์เรียกว่า “กระดูกสันหลังโป่งพอง” กล่าวคือเมื่อเขายังเป็นทารกในครรภ์มารดา กระดูกสันหลังส่วนล่างของเขาพัฒนาไม่เต็มที่ จึงเกิดมีรูขึ้นตรงข้อกระดูกสันหลัง ตรงที่ข้อกระดูกไม่สมบูรณ์ได้เกิดถุงลมดังกล่าวขึ้น และขยายใหญ่ขึ้นตามลำดับ ก่อนที่คุณแม่จะคลอดออกมาสองเดือน แพทย์บอกกับผู้เป็นแม่ว่า “ทารกในครรภ์ของคุณอาจตายก่อนที่จะคลอดออกมา” แต่คุณแม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเด็กชาย หล่อนจึงหาโอกาสอธิษฐานในทุกโอกาสที่หาเวลาได้ ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืนสำหรับทารกเพศชาย หล่อนอธิษฐานว่า “พระบิดาที่รัก ในเวลาไม่อีกกี่นาที ข้าพระองค์ทูลขอชีวิตของเขา แต่ขอให้ทุกสิ่งเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า อามีน”

ในอีกไม่กี่อึดใจต่อมา มีเสียงร้องอูแว้ดังขึ้นในห้องคลอดของโรงพยาบาล สำหรับผู้เป็นแม่ การที่ทารกร้องไห้เสียงดังตอนคลอด เปรียบเสมือนเสียงดนตรี เสียงดังกล่าวทำให้ผู้เป็นแม่มีความชื่นชมยินดียิ่ง เพราะเป็นสิ่งที่แสดงว่าทารกยังมีชีวิตอยู่

แต่เมื่อคุณแม่มองเห็นถุงลมที่ด้านหลังของทารก ถุงลมนั้นใหญ่มากปิดบังขาทั้งสองข้างของทารกไว้ ไม่นานที่ต่อมาถุงลมนั้นได้ระเบิดออกเสียงดัง “เป๊าะ” ตอนนี้อยู่ที่ผู้เป็นแม่มองเห็นขาทั้งสองข้างของโยยาได้ แต่มีบางสิ่งผิดปกติได้เกิดขึ้น ขาทั้งสองข้างของทารกไม่เคลื่อนไหว นายแพทย์ผู้ทำคลอด โทรบอกเลขาสั่งซื้อตัวเครื่องบินสำหรับผู้เป็นแม่ และทารกเพื่อเดินทางไปยังโรงพยาบาลเด็กในแคว้นเซอร์เบีย

ที่โรงพยาบาลแห่งใหม่แพทย์รู้สึกช็อกเมื่อเห็นอาการของทารกโยยา แพทย์หญิงคนนั้นเคยผ่าตัดช่วยชีวิตเด็กที่เป็นโรคกระดูกโป่งพองมาจำนวนไม่น้อยตลอด 22 ปี ที่ผ่านมา แต่หล่อนไม่เคยเห็นใครที่เหมือนกรณีของโยยา หล่อนได้เอ่ยออกมาว่า “นี่เป็นกรณีร้ายแรงที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น” ทารกคนนี้ต้องได้รับการผ่าตัดฉุกเฉินอย่างทันที ขณะที่แพทย์ผ่าตัดช่วยชีวิตของโยยา ผู้เป็นแม่รอแพทย์ทำการผ่าตัดอยู่บนม้านั่งของโรงพยาบาลนานถึงสี่ชั่วโมง ตลอดเวลาเหล่านั้นผู้เป็นแม่อธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยตลอดเวลา และพระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานของหล่อน การผ่าตัดประสบความสำเร็จ เด็กทารก “โยยา” สามารถเคลื่อนไหวขาทั้งสองข้างของเขาได้!

พ่อ แม่ และโยยา ได้คุ้นเคยกับแพทย์หลายคนในช่วงสองสามปีต่อมา ขณะที่แม่ของโยยามีความเชื่อและอธิษฐานเพื่อลูกชายไม่ขาดสาย และอาการของโยยาดียิ่งขึ้นตามลำดับ แพทย์บางคนบอกว่า โยยาจะพบกับปัญหาสุขภาพในสามเดือนแรก แต่จะไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นกับโยยา แพทย์ชายคนหนึ่งกล่าวว่า “โยยา” อาจเคลื่อนไหวขาได้ แต่เขาจะไม่สามารถเดินได้..แต่ปรากฏว่าโยยาเดินได้!

จริงอยู่ตอนแรก โยยา อ่อนกำลังมาก ขาทั้งสองข้างของเขาไม่อาจพุงตัวเขาให้ยืนได้นานถึงห้านาที เมื่อโยยา พยายามก้าวเดินเขาล้มลงนับครั้งไม่ถ้วน โยยา พุดกับพ่อ แม่ และทุกคนว่า “สักวันหนึ่งผมไม่เพียงแต่จะเดินได้ แต่ผมจะวิ่งได้ด้วย” ผู้เป็นแม่อธิษฐานตลอดคืน ผู้เป็นพ่อทำงานหนักด้วยการเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียน

และเขาสอนพิเศษหลังเลิกเรียนและในวันอาทิตย์ด้วย เพื่อจะมีเงินเพียงพอจ่ายค่ารักษาตัวในโรงพยาบาล ซึ่งต้องทำ
กายภาพบำบัดด้วยพร้อมกันไป ปรากฏว่าโวยา เติบโตขึ้นและมีร่างกายแข็งแรงขึ้นตามลำดับ

ต่อมาเมื่อแพทย์ทั้งหลายได้เห็นความก้าวหน้าในการรักษาของโวยา พวกเขาต่างรู้สึกอัศจรรย์ใจ พวกเขาไม่
อยากจะเชื่อในสิ่งที่เขามองเห็นด้วยสายตาของพวกเขาเอง แพทย์ผู้ทำการผ่าตัดให้กับโวยา รู้สึกประหลาดใจเป็น
พิเศษ หล่อนเป็นคนไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่เมื่อหล่อนได้เห็นโวยา เดินได้ วิ่งได้และในเวลาเดียวกันได้เห็นพ่อและแม่
ของโวยา อธิษฐานอย่างจริงจัง หล่อนได้เปลี่ยนจิตใจของหล่อนและได้สารภาพออกมาในวันหนึ่งว่า “พระเจ้าทรง
พระชนม์อยู่จริง!”

ปัจจุบัน โวยา มีอายุเข้าสู่วัยรุ่น เขามีรูปร่างสูงใหญ่ เขาชอบที่จะเป็นพยานเรื่องชีวิตจริงของเขากับคนทั่วไป
ว่าพระเจ้าทรงช่วยเขาให้หายจากความพิการอย่างไร และเขามักจะเล่าเรื่องที่พ่อและแม่ของเขาอธิษฐานเพื่อการ
เจ็บป่วยของเขาอย่างไร โดยเขาจะสรุปว่า “พวกเขาเสียสละมากเพียงใด เพราะพวกเขารักผม”

ปัจจุบันโวยา มีอายุเข้าสู่วัยรุ่น เขาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมในเมือง “โนวีเซด” ซึ่งอยู่ในแคว้นเซอร์เบีย
ประเทศยูโกสลาเวีย โรงเรียนแห่งนี้ได้ถูกสร้างขึ้นจากเงินถวายในไตรมาสที่สิบสาม ของปี 1997 ซึ่งเป็นเงินถวายใน
วันสะบาโตที่สิบสามเมื่อ 26 ปีก่อน ซึ่งได้ช่วยให้โวยาได้รับการศึกษาตามรูปแบบของแอดเวนตีสมันนี่!

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 29 กรกฎาคม 2023

ข้อทดสอบในเรื่องวันสะบาโต

เล่าโดย มาร์ตา...ประเทศยูโกสลาเวีย แคว้นเซอร์เบีย

มาร์ตา รักดนตรี เธอเริ่มเล่นไวโอลินตั้งแต่เป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ตอนนี้เธอมีโอกาสดูได้ศึกษาในโรงเรียนดนตรี ซึ่งเป็นความฝันของเธอ โรงเรียนดนตรีแห่งนี้ตั้งอยู่เมือง “เบลเกรด” เมืองหลวงของแคว้นเซอร์เบีย

แต่มาร์ตา มีปัญหาใหญ่ เธอจะต้องผ่านการสอบเพื่อจะเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีให้ได้ การสอบคือเธอต้องเล่นไวโอลินให้คณะกรรมการหนึ่งฟัง การสอบที่ว่าถูกจัดขึ้นในวันสะบาโต

มาร์ตาจะไม่ได้ไปสอบในวันสะบาโต เพราะเธอเชื่อว่า “วันสะบาโตเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ เป็นวันสำหรับการนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ และเพื่อใช้เวลากับพระองค์ตลอดทั้งวัน” จากดวงอาทิตย์ตกดินเย็นวันศุกร์ ถึงดวงอาทิตย์ตกดินวันเสาร์ เธอจำพระบัญญัติข้อที่สี่ได้ซึ่งกล่าวว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน.. แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเองหรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือทาส ทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้าหรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า”(อพยพ 20:8-10)

มาร์ตา มีความยินดีที่จะสอบในวันอาทิตย์ วันจันทร์ หรือวันอังคาร วันพุธ หรือวันพฤหัสบดี หรือแม้แต่วันศุกร์ เธอมีหกวันดังกล่าวที่จะทำงาน หรือทำกิจทุกอย่างของเธอ แต่ในวันที่เจ็ด เป็นวันสะบาโต พระเจ้าตรัสว่า วันนั้นเจ้าอย่าทำการงานใดๆ รวมทั้งจะไม่ทำการสอบเพื่อจะเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรี มาร์ตา รู้สึกไม่มีความหวัง ด้วยความเศร้าใจ เธอคิดสรุปเอาว่า “การเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีต้องไม่ใช่แผนการของพระเจ้าสำหรับฉัน”

ไม่นานโรงเรียนดนตรีได้เชิญคุณพ่อ-คุณแม่ของมาร์ตาเข้าร่วมประชุมนัดพิเศษของโรงเรียน คุณพ่อ-คุณแม่ของมาร์ตานั่งฟังคำอธิบาย “กฎระเบียบทั้งหมดที่นักเรียนดนตรีต้องปฏิบัติตาม เมื่อเด็กคนหนึ่งถูกรับเข้ามาเป็นนักเรียนในโรงเรียนดนตรีแห่งนี้” เมื่อครูคนนั้นอธิบายจบลง คุณพ่อของมาร์ตาขอเข้าพบอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในห้องของอาจารย์ใหญ่ คุณพ่อของมาร์ตากล่าวว่า “มาร์ตาลูกสาวของผมมีความยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนทุกข้อ แต่มาร์ตามีกฎข้อหนึ่งของพระเจ้าที่เธอต้องการปฏิบัติตามด้วย นั่นคือพระบัญญัติข้อที่สี่ แห่งพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า”

คุณพ่อได้พูดต่อว่า “มาร์ตาไม่สามารถสอบเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรี ซึ่งกำหนดขึ้นในวันสะบาโตได้ ยกเว้นทางโรงเรียนจะให้มาร์ตาสอบเข้าเรียนดนตรีในวันศุกร์ หรือวันอาทิตย์” ครูใหญ่ซึ่งเป็นสตรีสันติสุขของหล่อนทันที ตอบว่า “วันสอบเข้าเรียนไม่อาจเปลี่ยนเป็นวันอื่นได้ เพราะไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงวันสอบเข้าเรียนมาก่อน มาร์ตาเป็นคนแรกที่ขอร้องให้เปลี่ยนวันสอบ” ผู้เป็นพ่อของมาร์ตาไม่ยอมจำนน ขอความเห็นใจจากครูใหญ่ว่า “เป็นไปได้ไหมครับที่จะให้มาร์ตาสอบหลังดวงอาทิตย์ตกดินวันเสาร์” ครูใหญ่นิ่งคิด และพูดถามขึ้นว่า “วันเสาร์ที่จะถึงนี้ ซึ่งเป็นวันสอบ ดวงอาทิตย์ตกดินกี่โมง? พ่อของมาร์ตาตอบว่า “ผมจำตารางได้ว่าดวงอาทิตย์จะตกดินในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ในเวลา 20:10 น. ครับ” ครูใหญ่ตอบกลับมว่า “เป็นไปได้..เพราะโรงเรียนของเราจะเปิดถึงเวลา 20:00 น. เท่านั้น” อย่างไรก็ตาม ครูใหญ่รู้สึกอกเห็นใจมาร์ตา จึงกล่าวสัญญาว่า “รอดูก่อนนะว่าฉันจะช่วยมาร์ตาได้อย่างไร”

มาร์ตา รอฟังข่าวจากครูใหญ่หลายวัน เธอใช้หลายวันเหล่านั้นฝึกซ้อมไวโอลินอย่างเต็มที่ โดยหวังว่าครูใหญ่จะเรียกเธอไปทดสอบเล่นไวโอลินหลังดวงอาทิตย์ตกดินในวันสะบาโต มาร์ตา และครอบครัว อธิษฐาน คุณพ่อ-แม่ ได้ขอให้สมาชิกโบสถ์อธิษฐานเพื่อในเรื่องนี้ด้วย

สองวันก่อนการสอบ ครูคนหนึ่งของโรงเรียนดนตรีได้โทรมาบอกคุณพ่อของมาร์ตาว่า เวลาสอบได้ถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว และเวลาสอบสำหรับมาร์ตาคือหลังดวงอาทิตย์ตกดินในวันเสาร์ที่จะถึงนี้! นี่นับว่าเป็นการอัศจรรย์! เพราะในอดีตที่ผ่านมาโรงเรียนดนตรีแห่งนี้ไม่เคยเปลี่ยนเวลาในการสอบเลย

วันสะบาโตที่มาร์ตาจะไปสอบอากาศหนาว และมีฝนตกพรำทั้งวัน แทนที่มาร์ตาจะใช้เวลาช่วงสุดท้ายฝึกซ้อมไวโอลิน เพื่อเธอจะสามารถเล่นได้ดีที่สุดในวันเสาร์ที่จะถึงนี้! แต่เธอได้หยุดการซ้อมไวโอลินไว้ และไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ ทั้งนี้พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งให้แล้วเสร็จในเย็นวันที่หก ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ทรงอวยพรวันที่เจ็ดเป็นพิเศษ และทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ (ปฐมกาล 2:2) หลังดวงอาทิตย์ตกดินในวันสะบาโต มาร์ตาไปสอบ เธอเล่นไวโอลินได้ดีมาก เหล่าครูดนตรีต่างพากันประทับใจ แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า มาร์ตารู้สึกมีสันติสุข และความอึดเอิบในดวงใจของเธอ การถือรักษาวันสะบาโตเท่ากับการยกพระเจ้าเป็นหนึ่งเหนือสิ่งอื่นใดในชีวิตของเธอ และนับแต่วันนั้นมา มาร์ตาทราบพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอเสมอ

เมื่อทางโรงเรียนดนตรีประกาศผลการสอบออกมา มาร์ตาวัย 14 ปีได้คะแนนเต็ม เธอสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีที่เป็นความฝันของเธอได้! มาร์ตาได้กล่าวเป็นพยานว่า “ประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้ฉันเชื่อว่าไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ใด อย่าให้ฉันสูญเสียความหวัง...แม้บางครั้งฉันอาจคิดว่า สถานการณ์เช่นนั้นจะไม่พบทางออก... ตอนนี้ฉันทราบแล้วว่า พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเธอเสมอ พระองค์เท่านั้นเป็นทางออก สิ่งที่คุณต้องทำคือการมอบถวายชีวิต และไว้วางใจในพระองค์เท่านั้น!”

พระเจ้ากำลังทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในเมืองเบลเกรด แคว้นเซอร์เบีย สถานที่มาร์ตาเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรี เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของพี่น้องในพระคริสต์ทุกคน เมื่อสามปีที่แล้วได้นำไปสร้างโบสถ์หลังหนึ่งขึ้น ในเมืองเบลเกรด...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน.

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 5 สิงหาคม 2023

การอธิษฐานไม่ให้ฝนตก

เล่าโดย จูเลีย...ประเทศโปแลนด์

วันแรกของโรงเรียนโบสถ์ในเมืองหลวงของประเทศโปแลนด์ คุณพ่อของจูเลียขับรถไปส่ง “จูเลีย” เข้าเรียนในชั้นก่อนวัยเรียน วันนี้เป็นวันที่มีฝนตกแต่เช้าตรู่ พวกเด็กๆ ล้วนมีคุณพ่อ หรือคุณแม่ขับรถยนต์มาส่ง และครูหลายคนได้ช่วยเด็กๆ ถอดเสื้อกันฝนที่เปียกออก และนำไปแขวนไว้ ก่อนที่เด็กๆ จะเดินเข้าไปในห้อง และเริ่มต้นชั่วโมงนมัสการก่อนชั้นเรียนอื่นๆ จะเริ่มต้น

จูเลีย นั่งที่เก้าอี้ และ โต๊ะเรียนของเธอ รอเวลาที่ครูจะพูดอะไร จูเลียคิดว่าก่อนอื่นครูจะถามคำถาม และเธอพร้อมที่จะตอบคำถามนั้น เมื่อเด็กชายหญิงก่อนวันเรียนกว่าสิบคนนั่งเรียบร้อยอย่างเงียบๆ ครูได้เอ่ยทักทาย “สวัสดีตอนเช้าเด็กๆ ทั้งหลาย!” แล้วถามคำถามว่า “มีเด็กคนไหนอยากจะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับวันนี้?... เมื่อไม่มีเด็กคนใดตอบสนอง ครูได้เอ่ยถามต่อว่า “หรือใครมีอะไรบางอย่างอยากจะทูลขอจากพระเจ้าในวันนี้?” จูเลียยกมือขึ้น ครูพูดว่า “ดีแล้วจูเลีย หนูมีอะไรหรือ?”

“หนูต้องการทูลขอพระเจ้าเพื่อให้ฝนหยุดตกค่ะ...เพื่อหนูจะออกไปนอกห้องได้เมื่อถึงเวลาพัก” ครูยิ้มอย่างใจดี หล่อนทราบว่ามันไม่เพียงแต่ “จูเลีย” ที่ต้องการออกไปข้างนอก แต่เด็กทุกคนที่มาเข้าชั้นก่อนวัยเรียนวันนั้นต่างมีใบหน้าเศร้าเล็กน้อย อันเนื่องมาจากอากาศไม่เป็นใจ ทั้งนี้เพราะพวกเขาต่างพากันมองออกไปนอกหน้าต่างกันอยู่บ่อยๆ พวกเขาอยากออกไปข้างนอกเมื่อถึงเวลาพักเหมือนทุกวัน

ในชั้นเรียนของจูเลีย พวกเด็กๆ ได้ออกไปข้างนอกไม่เฉพาะเวลาพัก ชั้นเรียนมีเวลาออกไปศึกษาธรรมชาติ นอกห้องเรียนสัปดาห์สามครั้ง ครูจะพาพวกเขาออกไปสำรวจข้างนอก ไม่ว่าจะพาเดินไปตามท้องทุ่ง หรือพาเดินไปตามป่าละเมาะที่อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียน บางครั้งพวกเขาได้รับอนุญาตให้เล่น และรับประทานอาหารข้างนอก จูเลียเคยปีนต้นไม้ต้นเดียวกับน้องชายตัวเล็ก มีครั้งหนึ่งที่พวกเขาได้ออกไปข้างนอก และครูได้ก่อกองไฟขึ้น และอนุญาตให้เด็กใช้ไม้ยาวเสียบขนมปัง และปิ้งเหนือถ่านไฟ ซึ่งจูเลีย และเด็กๆ ชอบมาก ที่ได้รับประทานขนมปังกรอบนอกนุ่มในจากฝีมือการปิ้งขนมปังของพวกเขาเอง! ตอนนี้ครูมองที่จูเลีย และเด็กคนอื่นๆ ในห้องเรียน แล้วหล่อนมองออกไปนอกหน้าต่าง ดูเหมือนว่าฝนกำลังตกหนักขึ้นกว่าแต่ก่อน ฝนตกลักษณะนี้มักจะตกเกือบตลอดวัน

ครูรู้สึกยินดี ที่จูเลียต้องการอธิษฐานขอพระเจ้าทำให้ฝนหยุดตกเพราะ คุณพ่อ และคุณแม่ของจูเลียยังไม่เชื่อในพระเจ้า ดังนั้นจึงไม่มีการอธิษฐานที่บ้าน แต่จูเลียได้เรียนรู้เรื่องการอธิษฐานตอนที่มาเข้าชั้นเรียนก่อนวัยเรียนที่โรงเรียนโบสถ์แห่งนี้เอง “แน่นอน เราสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้าขอพระองค์ทรงช่วยให้ฝนหยุดตกได้” ครูกล่าว “จะเป็นการดีเพียงใดที่ฝนจะหยุดตก และพวกเขาจะได้ออกไปนอกห้องเรียนในวันนี้!” หลังจากเด็กทั้งหมดในชั้น ได้อธิษฐานขอบคุณ หรือทูลขอบางสิ่งแล้ว..ครูเป็นผู้อธิษฐานคนสุดท้ายว่า...“พระบิดาที่รัก โปรดให้ฝนหยุดตก เพื่อพวกเราจะได้ออกไปนอกห้องเรียนในช่วงสองชั่วโมงสุดท้ายของชั่วโมงเรียนในวันนี้”

เวลา 9:00 น. ปกติเป็นเป็นเวลาสำหรับหยุดพักสั้นๆ ครั้งแรกของวัน และเด็กๆ จะออกไปนอกห้องเรียน จูเลียมองผ่านหน้าต่างออกไปข้างนอก ปรากฏว่าฝนได้หยุดตก! ครูสั่งให้เด็กๆ สวมเสื้อคลุมของแต่ละคน และออกไปข้างนอกได้ โดยที่ครูไม่ลืมที่จะสั่งว่า “ฝนหยุดตกจากท้องฟ้าก็จริง แต่เด็กๆ สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ

ของพระเจ้าได้” เมื่อเวลาอาหารกลางวันมาถึง ครูเรียกให้ทุกคนเดินไปเข้าแถวที่โรงอาหาร เพื่อรับถาดอาหารจากครู คนหนึ่ง ส่วนอีกแถวหนึ่งเป็นแถวของเด็กระดับประถมซึ่งพวกเขาเข้าแถวเพื่อไปรับถาดอาหารเช่นกัน ที่แปลกคือขณะที่เด็กๆเริ่มรับประทานอาหาร ฝนได้ตกลงมาอีกครั้งหนึ่ง

จูเลียสก็ยกมือในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานในลักษณะทำการอัศจรรย์! ครูเป็นคนกล่าวออกมาว่า “ว้าว พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา พระองค์ทรงให้ฝนหยุดตกเมื่อเราต้องการออกไปข้างนอกห้องเรียน นอกชายคา...แต่เมื่อเราอยู่ใต้หลังคาของโรงอาหาร พระเจ้าทรงให้ฝนตกลงมา..เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อใช่ไหม?...แต่ก็เป็นเรื่องจริง!

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสตทุกท่าน สำหรับเงินถวายในโรงเรียนวันสะบาโต ซึ่งได้นำไปเป็งกองทุนในการจัดตั้งโรงเรียนโบสถ์ขึ้นทั่วโลก เพื่อสอนเด็กๆก่อนวัยเรียนอย่างเช่น จูเลีย เกี่ยวกับความรักอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 12 สิงหาคม 2023

ดอกกุหลาบหลายดอก และทูตสวรรค์หลายองค์

เล่าโดย เมลิสซา...ประเทศโปแลนด์

เมลิสซา เป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่กับคุณพ่อ-คุณแม่ที่ประเทศโปแลนด์ เมลิสซา มีเส้นผมสีน้ำตาลยาวประปร่า เธอมีตากลมโตสีน้ำตาล ซึ่งส่องประกายภายใต้แว่นสีเขียวเมื่อเธอยิ้ม เมื่อเมลิสซาไปโรงเรียน เธอชอบใส่เสื้อแจ็กเก็ตที่มีหมวกในตัวสีชมพู และสวมกางเกงยีน สวมถุงเท้าสีชมพูที่มีรูปสุนัขสีขาว และสีดำที่ดูเท่ ในภาพรวม เมลิสซา มองดูเหมือนเด็กหญิงธรรมดาคนหนึ่ง แต่ครูบอกบอกกับเมลิสซา ว่าเธอไม่ใช่เด็กหญิงธรรมดา ทั้งนี้เพราะ เมลิสซา เป็นเด็กหญิงที่มีความฝันตั้งแต่เธออายุได้ 8 ขวบ

ในความฝันนั้น เมลิสซา นอนเล่นบนเตียงที่บ้าน รอบๆตัวเธอเต็มไปด้วยดอกกุหลาบ ตรงศีรษะของเธอมียอดดอกกุหลาบสีขาวสดๆวางอยู่รอบศีรษะ และมีดอกกุหลาบสดสีขาวช่อใหญ่วางอยู่บนท้องของเธอด้วย จากนั้นไม่นาน ดอกกุหลาบสีขาวบนท้องค่อยๆแห้งเปลี่ยนสีเป็นสีดำ และกลีบทั้งหมดของมันหล่น ไปกองที่เท้าทั้งสองข้างของเธอ ทูตสวรรค์เลวองค์หนึ่งยืนอยู่ถัดจากกองกลีบกุหลาบสีดำ กำลังโต้เถียงกับทูตสวรรค์ดี ที่กำลังลอยตัวอยู่ข้างดอกกุหลาบสดสีขาวซึ่งวางรายล้อมศีรษะของเมลิสซา

ทูตสวรรค์เลวได้อ้างสิทธิ์กับทูตสวรรค์ดี ที่ยืนอยู่ข้างดอกกุหลาบสีขาว ที่วางอยู่รอบข้างศีรษะของเมลิสซาว่า “เด็กหญิงคนนี้เป็นของข้าฯ” ทูตสวรรค์ดีโต้แย้งขึ้นว่า “ไม่ใช่..เด็กหญิงคนนี้เป็นของข้าฯต่างหาก” ทูตสวรรค์เลว กล่าวโต้แย้งกับทูตสวรรค์ดีหลายรอบ ในที่สุดทูตสวรรค์เลวได้พูดขึ้นว่า ให้เราแต่ละองค์พูดต่อหน้าเมลิสซา ถ้าเมลิสซาตอบใจให้ใคร คนนั้นเป็นเจ้าของ..เมลิสซา”

จากนั้นเมลิสซาดกใจตื่น ความฝันเช่นนั้นถือเป็นเรื่องแปลก และน่ากลัวสำหรับเด็กบางคน แต่สำหรับเมลิสซาเธอไม่วิตกกังวล ที่โรงเรียนเมลิสซาได้เรียนรู้เกี่ยวกับ “การต่อสู้กับยักษ์ใหญ่ระหว่างพระเยซูและซาตาน” เมลิสซาได้เรียนรู้ว่าก่อนที่ “ซาตาน” จะกลายเป็นทูตสวรรค์เลว เขาเป็นทูตสวรรค์ที่ดีมาก่อน ตอนนั้นซาตานมีชื่อ “ลูซิเฟอร์” และลูซิเฟอร์อาศัยอยู่บนสวรรค์ แต่ลูซิเฟอร์ต้องการมีฤทธิ์อำนาจ และตำแหน่งเสมอเหมือนกับพระเจ้า และลูซิเฟอร์ได้กล่าวเชิญชวนให้เหล่าทูตสวรรค์ติดตามเขา โดยสัญญาว่าจะให้ทูตสวรรค์ที่ติดตามเขามีอิสระทุกอย่าง ปรากฏว่ามีทูตสวรรค์จำนวนถึงหนึ่งในสามในสวรรค์หลงคารมของลูซิเฟอร์ ลูซิเฟอร์ได้กลายเป็นซาตาน และได้รวมพลทูตสวรรค์ที่หลงผิด ทำสงครามต่อสู้กับพระเยซู พระคัมภีร์บอกเราถึงการสงครามที่มองไม่เห็นในพระธรรมเอเฟซัส 6:12 ว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนัง และเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ”

เช่นเดียวกันในปัจจุบันทูตสวรรค์ชั่วกำลังต่อสู้กับเหล่าทูตสวรรค์ดี เพื่อแย่งชิงเด็กชาย-หญิงทั้งหลายในประเทศโปแลนด์ และทั่วโลก การสงครามนี้จะสิ้นสุดลง เมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมายังโลกนี้ในครั้งที่สอง และพระองค์จะทรงรับเหล่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้...ไปยังบ้านแห่งแผ่นดินสวรรค์ ความฝันไม่ได้ทำให้เมลิสซารู้สึกตกใจกลัว เพราะเธอทราบว่าพระเยซู และเหล่าทูตสวรรค์ดีไม่เพียงต่อสู้เพื่อเธอ แต่เหล่าทูตสวรรค์เหล่านั้นจะปกป้องเธอไว้เสมอ เมลิสซาไม่เคยลืมความฝันของเธอ เธอคิดถึงความฝันนั้นบ่อยๆ เธอต้องการมองเห็นคุณค่า และทำการ

ตัดสินใจอย่างดี เธอต้องการพระเยซู และทูตสวรรค์ที่ได้อยู่เคียงข้างชีวิตของเธอเสมอ เธอต้องการพระเยซูและเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยชนะในทุกเรื่องราว และในทุกสถานที่

ครั้งหนึ่งมีเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งทำการโต้เถียงกันในโรงเรียน ครูผู้ดูแลเด็กในวันนั้นรู้สึกขุ่นเคืองใจมาก และไม่ทราบจะจัดการอย่างไร ครูได้เฝ้าตามกลุ่มนักเรียนที่กำลังโต้เถียงกันว่า “นี่ครูสามารถจะทำสิ่งใดได้?”

เมลิสซา ระลึกถึงความฝันของเธอได้ นั่นคือทูตสวรรค์ดี และทูตสวรรค์เลวกำลังต่อสู้กันในสงครามที่ไม่มีใครมองเห็นในโรงเรียนของเธอ ทูตสวรรค์เลวเป็นผู้ทำให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งโต้แย้งกับนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง เมลิสซา ยกมือของเธอขึ้น เมื่อครูบอกว่า “..เมลิสซา เธอมีอะไรจะพูดหรือ... ยืนขึ้นและพูดได้” “ครูเคยสอนพวกเราว่าเมื่อเรามีปัญหา เราสามารถอธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้!”

ครูพยักหน้าของหล่อน หล่อนล้มวิธีการแก้ปัญหาไปได้อย่างไร คำแนะนำของเมลิสซา เป็นคำแนะนำของหล่อนเอง! ครูจึงเรียกเด็กสองกลุ่มมารวมตัวกัน แล้วครูได้กล่าวอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ดีของพระองค์มาเอาชนะทูตสวรรค์เลว และแน่นอนทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นฝ่ายชนะ เพราะเมื่อครูอธิษฐานเสร็จ โดยการทูลขอในนามพระเยซู..อาเมน. เด็กทั้งสองกลุ่มต่างอยู่ในความสงบ สันติสุขได้กลับมาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กแห่งนี้ ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศโปแลนด์อีกครั้งหนึ่ง ความฝันของ เมลิสซาไม่เพียงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ แต่ได้เปลี่ยนแปลงบรรยากาศในโรงเรียนเช่นกัน

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสตทุกท่าน สำหรับเงินถวายในโรงเรียนวันสะบาโต ซึ่งได้นำไปเป็งกองทุนในการจัดตั้งโรงเรียนโบสถ์ขึ้นทั่วโลก เพื่อสอนเด็ก ๆ ก่อนวัยเรียนอย่างเช่น จูเลีย เกี่ยวกับความรักอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 19 สิงหาคม 2023

ส้มเขียวหวาน และมะนาวเลมอน

เล่าโดย ไรซ์ชาร์ด...ประเทศโปแลนด์

คุณชอบของหวานไหม? ถ้าคุณชอบ คุณชอบของหวานประเภทไหน? ชอบเค้ก? ชอบช็อกโกแลต หรือชอบเค้กชวงฝรั่งเศส? ถ้าคุณถามคำถามนี้กับเด็กๆ ในประเทศโปแลนด์เกี่ยวกับของหวานที่พวกเขาชื่นชอบ จะมีบางเวลาที่พวกเขาอาจจะตอบว่า พวกเขาชอบทานผลไม้ “จำพวกส้ม!”

บางทีคุณอาจพบส้มบางพันธุ์ที่ห้าง หรือถ้าโชคมีต้นส้มในสวนของคุณเอง แต่เกือบเป็นไปได้ที่จะพบต้นส้มในประเทศโปแลนด์ซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์ และเวลาเดียวที่ส้มเขียวหวาน หรือส้มชนิดอื่นๆ ออกผล และสุกในช่วงเทศกาลคริสตมาส

ดังนั้นเด็กๆ จะมีความยินดี เมื่อพวกเขาได้รับประทานส้มในเทศกาลคริสตมาส และถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี ขณะที่วันหยุดในเทศกาลคริสตมาสอย่างใกล้เข้ามา ที.วี. ช่องต่างๆ นำเสนอความก้าวหน้าเกี่ยวกับเรือบรรทุกสินค้า และนำผลไม้รสอร่อยต่างๆ เข้ามาขายในช่วงคริสตมาส ไม่ว่าจะเป็ส้ม นานาพันธุ์ พวกมะนาว เลมอน และ ผลไม้รสเปรี้ยวหวานอื่นๆ อย่างข้าวไรย์ทาง ที.วี. ในคืนหนึ่งว่า เรือได้บรรทุกส้ม “เนเวล” มาจากอียิปต์จำนวนหลายสิบล้าน ซึ่งมี “เลมอน” และ “ส้มจิน” จากตุรกี และจากคิวบา นอกจากนี้ยังมีผลไม้หลายชนิดจากเขตร้อนคือแถบอเมริกาใต้ด้วย เด็ก ๆ และผู้ใหญ่ชาวโปแลนด์มักจะน้ำลายไหลเมื่อมองเห็นภาพส้มประเภทต่างๆ กำลังขนถ่ายลงจากเรือที่ท่าเรือประเทศโปแลนด์ จะว่าไปส้ม นานาพันธุ์จากต่างประเทศราคาไม่ถูกเลย และพวกเขาไม่อาจทนรอให้ถึงเทศกาลคริสตมาส ก่อนจึงจะซื้อส้มต่างๆ หรือ “มะนาวเลมอน” มาทาน ซึ่งแน่นอนพวกเขาชื่นชอบในกลิ่นหอม และรสชาติแสนอร่อยของพวกมัน

บางทีไม่มีใครจะรักการรับประทานส้มต่างๆ และมะนาว “เลมอน” มากเท่ามาเรีย ตอนนี้อยู่คนเดียว ไม่ใช่เด็กหญิงตัวเล็กๆ อีกต่อไป แต่ตอนนี้เป็นผู้ใหญ่ และแต่งงานแล้ว หล่อนยังชื่นชอบรับประทานพวกส้มต่างๆ อยู่เหมือนเดิม ยิ่งตอนนี้อยู่ระหว่างพักฟื้น หลังจากล้มป่วยหลายวัน มาเรียมองอยากจะรับประทานส้มต่างๆ มากเป็นพิเศษ

มาเรีย มองหน้าสามีด้วยความหวัง แล้วพูดว่า “ไรซ์ชาร์ด...ฉันอยากรับประทานผลไม้จำพวกส้ม หรือมะนาวเลมอนจริงๆ” ไรซ์ชาร์ด ขมวดคิ้วด้วยความกังวล เขายินดีให้อะไรก็ได้เพื่อแลกกับผลไม้ประเภทส้ม หรือเลมอน สำหรับภรรยาสุดที่รักของเขา เมื่อภรรยาออกปากเช่นนี้ แสดงว่าเมื่อหล่อนได้รับประทานผลไม้เหล่านั้น หล่อนจะฟื้นตัวสู่ความแข็งแรงได้เร็วขึ้น!

แต่เท่าที่ไรซ์ชาร์ดทราบ ส้มต่างๆ หรือเลมอนมีขายเฉพาะในช่วงเทศกาลคริสตมาสเท่านั้น ตอนนี้เทศกาลคริสตมาสยังอยู่อีกหลายสัปดาห์ หรือแม้แต่ในช่วงเทศกาลคริสตมาส ราคาของพวกมันแพงมาก ไม่ว่าจะเป็ส้ม หรือเลมอน ไรซ์ชาร์ดทำงานเป็นศิษยาภิบาล เขาเองและภรรยาคือมาเรีย ไม่มีเงินมาก ไม่อาจซื้อส้ม หรือเลมอนจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม แม้มาเรียจะทราบว่าส้ม หรือ เลมอน มีราคาแพง หล่อนยังคิดว่ามันเป็นความฝันที่ง่าย ๆ และไรซ์ชาร์ด รู้สึกเศร้าใจ ที่ไม่สามารถทำให้ความฝันของมาเรียเป็นจริงขึ้นมาได้ ไรซ์ชาร์ดอธิษฐานขอ

ความช่วยเหลือจากพระเจ้า หลังจากอธิษฐานเสร็จไรซ์ชาร์ดนึกขึ้นได้ว่าเขาจะต้องออกไปเยี่ยมสมาชิกหลายคน เพื่อให้การหนุนใจ และเตือนพวกเขาให้นึกถึงความรักของพระเจ้า

ไรซ์ชาร์ด ไปเยี่ยมสมาชิกสตรีสูงอายุคนหนึ่ง หล่อนอาศัยอยู่ตามลำพัง เพราะลูกสาวคนเดียวของหล่อนอพยพไปอยู่ที่ประเทศอเมริกา ซึ่งอยู่ไกลออกไปมาก เมื่อศิษยาภิบาลเคาะที่ประตูบ้านของสตรีสูงอายุ สตรีสูงอายุคนนั้นเปิดประตู พร้อมกับเปิดม่านกว้างเชิญศิษยาภิบาลเข้าไปในบ้าน “เป็นการดีจริงๆที่อาจารย์มาเยี่ยมฉันที่นี่!” หญิงสูงอายุพูดออกมาด้วยน้ำเสียงดีใจ “ฉันเพิ่งได้รับกล่องผลไม้ที่ลูกสาวของฉันที่อเมริกาส่งมาให้ ดังนั้นฉันจะแบ่งส้มและมะนาวเลมอนให้อาจารย์ไปรับประทาน!” ไรซ์ชาร์ด ไม่อยากจะเชื่อหูของเขา

ไม่กี่อึดใจต่อมา เขาไม่อยากจะเชื่อสายตาของเขา สตรีสูงอายุนำกล่องใส่ส้ม และมะนาวเลมอน อย่างละสิบกว่าลูกยกมาให้เขา ส้มนั้นส่งประกายแวววาว และเลมอนสดสีเหลืองอ่อนน่าทาน จะว่าไปมันเป็นกล่องกระดาษแข็งขนาดพอเหมาะกล่องหนึ่ง และข้างในกล่องเป็นเหมือนสิ่งมีค่าเหมือนเป็นกล่องใส่เพชรใส่พลอยที่กำส่งประกายแวววาว ไรซ์ชาร์ด ขอบคุนสตรีสูงอายุหลายรอบ เมื่อพูดคุยพอสมควรแล้ว เขาอธิษฐานเพื่อหล่อนแล้วขับรถกลับบ้าน เมื่อจอดรถยนต์แล้ว เขาอ้อมกล่องส้ม และเลมอนเข้าบ้าน พอเห็นหน้ามาเรียผู้เป็นภรรยา เขาพูดออกมาว่า “ฮันนี่...คุณนี่สิ ผมนำบางสิ่งมาให้คุณ” เขาเปิดกล่องกระดาษแข็ง มาเรียงมองเห็นส้มลูกสวยๆน่าทาน และมะนาวเลมอนน่าลิ้มลองหลายลูกในกล่องใบนั้น ดวงตาของหล่อนเปิดกว้างด้วยความประหลาดใจ มาเลียถามอย่างรีบเร่งว่า “นี่คุณได้พวกมันจากที่ไหน?” “พระเจ้าทรงประทานผลไม้พวกนี้ให้กับพี่...พระองค์ทรงจัดหาให้เรา!” “เป็นความจริง มันเป็นของขวัญอัศจรรย์ เราได้รับของขวัญแม้แต่ยังไม่ถึงช่วงคริสตมาส พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกเขาขาดอยู่นั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:19)

ขอบคุนพี่น้องในพระคริสตทุกท่าน สำหรับเงินถวายในโรงเรียนวันสะบาโต ซึ่งได้นำไปเป็นกองทุนในการจัดตั้งโรงเรียนโบสถ์ขึ้นทั่วโลก เพื่อสอนเด็กๆรอบโลกเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า ผู้ทรงจัดหาสิ่งที่ดีจำเป็นสำหรับชีวิตของเราทั้งหลาย

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 26 สิงหาคม 2023

สลัดผักสด และไส้กรอก

เล่าโดย แอนนา...ประเทศลัตเวีย

เด็กหญิง แอนนาวัย 4 ขวบ รักที่จะเล่นกับ อะเลกซา ซึ่งมีวัย 4 ขวบเช่นกัน ทั้งสองเรียนชั้นอนุบาลโรงเรียนเดียวกัน และทั้งสองมีบ้านอยู่ใกล้กัน ในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ในภาคกลางของลัตเวีย เด็กหญิงทั้งสองชอบเล่นละครแสดงตัวเป็นผู้ใหญ่ แอนนาแสดงบทเป็นครูสอนคณิตศาสตร์ และ อะเลกซาแสดงบทเป็นนักเรียนความประพฤติไม่ดี อะเลกซา มักจะมาโรงเรียนสาย ซ้ำไม่ทำการบ้านที่ครูสั่งให้ทำ เหมือนเธอไม่ได้ยินคำสั่งของครู ส่วนแอนนาสวมบทเป็นครูที่เข้มงวด เธอแสดงสีหน้าโกรธ และพยายามจะลงโทษอะเลกซา แอนนา ซึ่งมีคำสั่งอะเลกซาว่า “เธอไปยืนที่มุมห้องเรียนตรงนั้นตลอดวัน!” แต่อะเลกซา แสดงบทบาทนักเรียนคือร้องไห้หนีไปยืนตามคำสั่งของครูอะเลกซา พูดต่อต้านว่า “หนู จะไม่ไปยืน” เธอยืนยันแข็งขัน.....และการแสดงบทบาทก็จบลงตรงนั้น! บางวัน แอนนา และ อะเลกซา แสดงบทบาทของผู้ใหญ่ผู้ประกอบอาชีพต่างกัน แอนนาแสดงตัวเป็นผู้ทำงานด้านศิลปะ เป็นนักวาดรูปผู้มีชื่อเสียง...ขณะที่อะเลกซา แสดงเป็นแพทย์หญิง มีหูฟังคล้องคอ

ในชีวิตจริง อะเลกซา ได้รับทราบเกี่ยวกับงานของแพทย์ เพราะ อะเลกซาเป็นเด็กที่มีปัญหาด้านสุขภาพ คุณพ่อ-คุณแม่พาเธอไปรักษาตัวในโรงพยาบาลหลายครั้ง วันหนึ่งอะเลกซามีอาการไอรุนแรงมาก และหายใจไม่สะดวก แพทย์ต้องให้เธอหายใจผ่านเครื่องช่วยหายใจ นอกจากนี้แอนนา และอะเลกซาชอบการแสดงบทบาทเป็นกึ่งปรุงอาหาร พวกเขาช่วยกันทำอาหารเช่นวันหนึ่ง เด็กหญิงทั้งสองแสดงตัวเป็นคนทำซूप พวกเขาเทน้ำใส่หม้อ แล้วตักเอาดินใส่ลงไปเป็นการปรุงรส จากนั้นใส่ดอกไม้สีเหลือง สีม่วง สีน้ำเงิน สีแดงลงไปในหม้อ แล้วคนๆ เป็นอันเสร็จ

ตอนที่แอนนา และอะเลกซา เรียนในชั้นอนุบาล 1-3 พวกเขาชอบเล่นการปรุงอาหารแบบปลอมๆ แต่เมื่อทั้งสองเรียนชั้นประถม พวกเขาสนใจการปรุงอาหารที่รับประทานได้จริงในห้องครัว สิ่งนี้เริ่มต้นเมื่อแอนนาชวนอะเลกซามาที่บ้านของแอนนาหลังจากโรงเรียนเลิกในวันหนึ่ง พวกเขาเล่นเกมต่างๆ แต่พอคุณแม่ของแอนนาเริ่มทำอาหารเย็น เด็กทั้งสองได้เข้าไปสังเกตการณ์ทำอาหารของคุณแม่ของแอนนาอย่างใกล้ชิด

อะเลกซารู้สึกแปลกใจที่ได้เห็นคุณแม่ของแอนนาทำสลัดผัก คุณแม่หั่นผักสดหั่นเป็นชิ้นใหญ่ๆ ใส่ลงไป ในซามไบเชื่อง จากนั้นใส่แตงกวาหั่น และมะเขือเทศหั่น หอมหัวใหญ่หั่น และหั่นผักชีใส่ลงไป พร้อมทั้งใบผักสปีนิชเป็นที่สุดท้าย จากนั้นคุณแม่ของแอนนาใส่น้ำมันสลัดที่ปรุงขึ้นเองลงไป แล้วคนๆ ให้เข้ากัน นอกจากนี้สลัด คุณแม่ของแอนนา มีทอคมันฝรั่งทานกับซอสมะเขือเทศ ไส้กรอกมั่งสวิริคอบ และผักฝักรวมมิตรอีกจาน โดยที่ไม่ใส่เนื้อสัตว์ใดๆลงไป

คุณแม่ของ “อะเลกซา” เคยเดินทางมาเยี่ยมคุณแม่ของ “แอนนา” ที่บ้าน ทั้งสองพูดคุยถูกคอกัน คุณแม่ของแอนนา เชิญให้คุณแม่ของ อะเลกซาอยู่รับประทานอาหารเช้าด้วยกัน คุณแม่ของอะเลกซา รู้สึกประหลาดใจ ที่ครอบครัวของแอนนาไม่รับประทานอาหารเช้าที่ทำจากเนื้อสัตว์ และทั้งหล่อน และลูกสาวคือ “อะเลกซา” ชอบรสชาติอาหารที่คุณแม่แอนนาปรุงขึ้น สิ่งที่สำคัญกว่านั้น คุณแม่ของอะเลกซาสังเกตว่า เมื่ออะเลกซา รับประทานอาหารเช้ามั่งสวิริคอบขึ้น อะเลกซาเจ็บป่วยน้อยลง หลังจากที่เธอรับประทานอาหารเช้าสุขภาพ

คุณแม่ของ อะเล็กสา ต้องการให้ลูกสาวมีความสุขที่ดีขึ้นไปอีก หล่อนได้ขอคำแนะนำเรื่องการทำอาหาร สุขภาพจากคุณแม่ของแอนนา และคุณแม่ของอะเล็กสา นำเอาคำแนะนำไปทำอาหารที่บ้านของหล่อนเอง ปรากฏว่าสุขภาพของอะเล็กสาดีขึ้นตามลำดับ อะเล็กสาเป็นไข้ เป็นหวัดน้อยลง และแน่นอนที่อะเล็กสาเคย หายใจลำบากเมื่ออากาศหนาวจัด ตอนนี้อาการหายไอย่างนั้นหายไป คุณแม่ของ อะเล็กสา มีความยินดีเมื่อ ลูกสาวไม่เจ็บป่วยง่ายเหมือนที่ผ่านมา

วันสะบาโตหนึ่ง แอนนาเชิญอะเล็กสา และคุณแม่ของเธอ และพี่ชายชื่อ “มาร์คัส” ไปเยี่ยม โบสถ์ อะเล็กสา และ มาร์คัสขึ้นชมรายการ โรงเรียนวันสะบาโต และไม่นานพวกเขาไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต ในเวลาต่อมา คุณแม่ของ อะเล็กสาได้ถวายดวงใจแด่พระเยซูในโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส หลังจากนั้น มาร์คัส พี่ชายของอะเล็กสา คุณยายของเธอ และคุณลุงของเธอ ได้ถวายดวงใจของพวกเขาแด่พระเยซู ถึงวันนี้คุณย่าของอะเล็กสา ก็กำลัง เตรียมถวายดวงใจของเธอให้กับพระเยซูเช่นกัน

ปัจจุบัน แอนนา และ อะเล็กสา ยังชอบเล่นเกมด้วยกัน พวกเขาไม่แสวงทำตัวเป็นผู้ใหญ่อีกต่อไป แต่พวกเขาเล่นเกมของผู้ใหญ่มากขึ้นในสมาคมพาร์ไฟเคอร์ และพวกเขาปรารถนาที่จะถวายดวงใจของพวกเขาแด่พระเยซู และรับบัพติศมาในเวลาเดียวกันแอนนา บอกกับใครๆว่า “อะเล็กสาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจะนำไปช่วย สมาคมพาร์ไฟเคอร์ อย่างที่แอนนา และ อะเล็กสา เป็นสมาชิกอยู่ที่ประเทศ “ลัตเวีย” และเงินถวายอีกส่วนหนึ่งจะนำไปสร้างอาคารหลังหนึ่งในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศ “ลัตเวีย” ซึ่งสมาชิกพาร์ไฟเคอร์จะใช้เป็นที่ประชุม และทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพวกเด็ก และผู้ใหญ่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับอาหารสุขภาพ และเรื่องความรักของพระเจ้า...ขอบคุณพี่น้อง ในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้วางแผนจะถวายทรัพย์อย่างมีใจกว้างในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้.

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 2 กันยายน 2023

มิชชันนารีตัวเล็ก

เล่าโดย แอนนา...ประเทศลัตเวีย

แอนนา รักพระเยซูมาก และเธอรักจะพูดเกี่ยวกับพระองค์กับเพื่อนๆ ในประเทศลัตเวีย การที่แอนนาชอบพูดเกี่ยวกับพระเยซูบ่อยๆ ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก คุณแม่ของเธอจึงตั้งฉายาให้เธอว่า “มิชชันนารีตัวเล็ก” แอนนาไม่สามารถจำได้ว่าเธอเริ่มพูดเรื่องพระเยซูกับเพื่อนๆ ครั้งแรกเมื่อไร แต่บางทีอาจเป็นวันหนึ่ง เมื่อเธออายุ 5 ปี วันนั้นแอนน่านั่งในรถยนต์กับเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอคือ อะเลกซา ซึ่งมีอายุ 5 ขวบเท่ากับเธอ คุณแม่นั่งหลังพวงมาลัยด้านหน้า แอนน่านั่งอยู่บนที่นั่งแถวหน้าคู่กับคุณแม่ อะเลกซา นั่งแถวหลังตามลำพัง ขณะที่รถยนต์วิ่งไป อะเลกซา นั่งกระสับกระส่าย เธอขยับตัวไปด้านซ้าย ... ไม่นานเธอขยับไปด้านขวา กล่าวได้ว่าอะเลกซาเป็นเด็กทำตัวไม่น่ารักเลย

แอนนา เหลียวหลังมองดูอะเลกซาอย่างเงิบๆ จากที่นั่งแถวหน้า และในที่สุดเธอได้พูดขึ้นค่อนข้างหนักแน่นว่า “อะเลกซา...พระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้านี้ เธอประพาศตัวอย่างถูกต้องหรือยัง”? จากที่นั่งด้านหน้าคุณแม่ของแอนนารู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินลูกสาวพูดกับเพื่อนเช่นนั้น จึงพยายามเงี่ยหูฟังว่า อะเลกซาจะตอบว่าอย่างไร? อะเลกซาไม่เคยไปโบสถ์ และเธอรู้เรื่องพระเยซูเพียงเล็กน้อย จากสิ่งที่คุณแม่ของเธอเคยเล่าให้ฟัง

เมื่อ อะเลกซา ได้ยินคำถามเกี่ยวกับความประพาศของเธอ อะเลกซายื่นหน้าไปทางแอนนา และถามแอนนาว่า “พระเยซูจะทรงเสด็จมาอย่างไร?” และเมื่อเห็นแอนนายังไม่ตอบคำถาม อะเลกซาถามต่อ “เมื่อไรพระเยซูจะเสด็จมา?” และถามคำถามต่อเนื่องว่า “เหตุใดพระเยซูจึงจะเสด็จมา?” แอนนา คิดว่าคำถามทั้งสามประโยคมีความสำคัญเป็นคำถามที่มีความหมายลึกซึ้ง เกินกว่าที่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเธอจะตอบ

แต่แอนนา ไม่อยากรอเวลาไว้ เธอพยายามเรียบเรียงคำตอบให้ดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ และตอบคำถามของอะเลกซาว่า.....“พระคัมภีร์บันทึกคำสัญญาของพระเยซูไว้ว่า พระองค์จะเสด็จมายัง โลกบนก้อนเมฆสีขาวก้อนใหญ่ แวดล้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วน ที่จริงแล้วไม่มีใครทราบแน่ชัดว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาวันใดเท่าไร เดือน และปี ค.ศ. ไหน? แต่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ พระองค์จะทรงเสด็จกลับมาในไม่ช้า!

ต่อคำถามที่ว่า “เหตุใดพระเยซูจะเสด็จกลับมา? พระคัมภีร์ให้คำตอบไว้ว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์ผู้ต้อนรับและเชื่อในองค์พระเยซู ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงตรัสสัญญาไว้ว่า พระองค์เสด็จสู่สวรรค์เพื่อเตรียมสถานที่อาศัยให้พวกเรา ผู้เชื่อในพระเยซู เมื่อพระองค์เตรียมสถานที่เสร็จแล้ว พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับพวกเราไปอยู่บนสวรรค์ ดินแดนบริสุทธิ์ที่ไม่อันตราย ที่พวกเด็กๆ จะวิ่งเล่นกับเหล่าสิงโต และพวกลูกแกะ และเหล่าบุตรชายหญิงของพระเจ้าจะมีชีวิตชั่วนิรันดร์

เมื่อ อะเลกซา ได้ฟังเช่นนั้น เธอนั่งนิ่ง ไม่ขยับตัวไปมาเหมือนตอนแรกๆ ที่นั่งรถยนต์ เท่าที่เด็กหญิงน่ารักคนหนึ่งจะนั่ง ขณะที่ความนึกคิดของอะเลกซา ครุ่นคิดไปตามสิ่งที่แอนนาบรรยายคำตอบให้ทราบ อีกอย่างนี่เป็นครั้งแรกที่อะเลกซาได้ยินเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ทุกสิ่งที่แอนนาพูดล้วนเป็นสิ่งน่าฟัง และเธอชื่นชอบมากในข่าวแห่งความหวัง และอะเลกซาต้องการเตรียมตัวพร้อมเพื่อจะต้อนรับพระเยซู พระคัมภีร์บรรยายการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูว่า “ดูเถิดพระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวง และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะได้เห็นพระองค์” (วิวรณ์ 1:7)

พระคัมภีร์ไม่บอกเราเกี่ยวกับวันเวลาที่พระเยซูจะทรงเสด็จกลับ แต่พระองค์ทรงตรัสในเรื่องนี้ว่า “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มาระโก 13:32) และพระเยซูทรงตรัสไว้ในพระคัมภีร์อีกที่หนึ่งว่า “ดูเถิดเราจะมาในเร็วๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน” (วิวรณ์ 22:12) ในการพรรณนาถึง “บ้าน” ที่พระเยซูได้ทรงเตรียมไว้สำหรับเหล่าบุตรชายหญิงของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่า “สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกโคกับสิ่งห่มจะหากินอยู่ด้วยกัน เด็กเล็กๆ จะนำมันไป” (อิสยาห์ 11:6)

หลังจากที่แอนนา และอะเลกซา ได้สนทนากันเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ขณะที่นั่งรถยนต์ไปด้วยกันในวันนั้น ทั้งสองได้สนทนากันในเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูกันอีกหลายรอบ จะว่าไปแล้วแอนนา “เป็นมิชชันนารีตัวเล็กๆ” เหมือนคุณแม่ของเธอตั้งฉายาให้ จากคำพยาน การดำเนินชีวิต และการอธิษฐานไม่หยุดยั้ง กลายเป็นอิทธิพลทำให้คุณแม่, พี่ชาย, ลูก และคุณย่า และคุณยายของอะเลกซาได้ถวายดวงใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

ปัจจุบันแอนนา และอะเลกซามีอายุ 14 ปี ทั้งสองเป็นสมาชิกของสมาคม “พาสไฟเคอร์” ของโบสถ์ และทั้งสองต่างเตรียมตัวพร้อม เพื่อต้อนรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูด้วยใจยินดี

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจะนำไปช่วยพวกเขาเด็กๆ ในประเทศ “ลัตเวีย” ให้มีโอกาสเรียนรู้อีกขึ้นเกี่ยวกับพระเยซู และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ หนึ่งส่วนหนึ่งของเงินถวายจะนำไปก่อสร้างอาคารในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศลัตเวีย เพื่อให้เด็กในสมาคมพาสไฟเคอร์ และเด็กคนอื่นๆ ได้มารู้จักกับพระเยซู...ขอบคุณที่พี่น้องในพระคริสต์วางแผนที่จะถวายทรัพย์อย่างมีใจกว้างในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 9 กันยายน 2023

เป็โยโน, พาทไฟเคอร์ และพระเยชู

เล่าโดย แอนนา...ประเทศลัตเวีย

คุณเคยพบกับใครบางคนแล้วรู้สึกถูกสายตาทันทีและสนิทสนมกันในเวลาอันสั้นไหม? คุณและเขา (หรือเธอหรือหล่อน) มีนิสัยและความชื่นชอบอะไรที่เหมือน ๆ กันหลายอย่าง คุณรู้สึกสบายใจและอบอุ่นใจเหมือนกันทั้งสองฝ่ายไหม?

นั่นคือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับแอนนา เมื่อเธอได้คบหากับ “เอ็มมิเลีย” ทั้งสองพบกันที่โรงเรียนดนตรีในประเทศลัตเวีย เด็กทั้งสองอยู่ในวัยเดียวกัน แอนนาอายุ 10 ปี และ เอ็มมิเลีย อายุ 11 ปี แอนนาชอบดนตรี และเอ็มมิเลียก็ชอบดนตรีเช่นกัน นี่คือเหตุผลว่าทั้งสอง ไปโรงเรียนดนตรีแห่งเดียวกัน เพื่อเรียนการเล่นเปียโนอย่างเดียวกัน

ต่อมาปรากฏว่าเด็กหญิงทั้งสองชอบบางสิ่งนอกเหนือจากการเล่นเปียโน แอนนาชอบสุนัข เอ็มมิเลียก็ชอบสุนัขเช่นกัน แอนนาชอบกีฬาโยนนาสติก และเอ็มมิเลียก็ชอบโยนนาสติกเช่นกัน เด็กหญิงทั้งสองยังมีสิ่งชื่นชอบอีกหลาย ๆ อย่างที่เหมือนกัน ดังนั้นทั้งสองจึงกลายเป็นเพื่อสนิทต่อกันอย่างรวดเร็ว อีกอย่างที่แอนนาชื่นชอบคือ การเป็นสมาชิกพาทไฟเคอร์ ขณะที่เอ็มมิเลียไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับสมาคมพาทไฟเคอร์เลย ที่จริงแอนนาเข้าร่วมกับสมาคมพาทไฟเคอร์เมื่อไม่นานมานี้ คือเมื่อเธอมีอายุ 10 ปีเต็ม แอนนาชอบการร้องเพลง การศึกษาพระคัมภีร์ และชอบการสอบเพื่อรับเข็มเกียรติยศต่าง ๆ ของสมาคมพาทไฟเคอร์ อีกอย่างที่แอนนาชื่นชอบเป็นพิเศษคือการเข้าค่ายพาทไฟเคอร์ ดังนั้นเมื่อสมาคมพาทไฟเคอร์ตัดสินใจจะตั้งค่ายพาทไฟเคอร์ขึ้นอีก สำหรับชั้นพาทไฟเคอร์และชั้นแอ็ดเวนเจอร์ขึ้นในประเทศ “ลัตเวีย” แอนนาจึงเชิญ เอ็มมิเลียเข้าร่วมในค่ายพักแรมด้วย

สิ่งที่เด็กหญิงทั้งสองชอบเหมือนกันอีกคือ การเป็นสมาชิกและร่วมในกิจกรรมของสมาคมพาทไฟเคอร์ แอนนาเพิ่งสมัครเป็นสมาชิกพาทไฟเคอร์เมื่อไม่นานมานี้ ฝ่ายเอ็มมิเลียไม่รู้จักกิจกรรมใด ๆ เกี่ยวกับพาทไฟเคอร์เลย ขณะที่สมาคมพาทไฟเคอร์เตรียมเปิด “ค่ายแคมโปลี” ในปีนั้น แอนนาจึงเชิญ เอ็มมิเลียไปเข้าค่ายด้วย

ปรากฏว่าเอ็มมิเลียชื่นชอบค่ายพักแรมแคมโปลีมาก! เธอชอบการนอนเต้นท์ทุกคืนระหว่างการตั้งค่าย หล่อนชอบการร้องเพลงและเนื้อหาที่มีความหมายของเพลง รวมทั้งการที่เธอได้เข้าไปมีส่วนในการเล่นละครสั้นจากเรื่องราวบางตอนในพระคัมภีร์ ซึ่งในการตั้งค่ายแคมโปลีครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมถึง 300 คน จากสมาคมพาทไฟเคอร์ และชั้นแอ็ดเวนเจอร์ 23 แห่งในประเทศลัตเวีย เอ็มมิเลียเธอชอบนั่งรอบกองไฟและชมการแสดง หลังการนมัสการเขียนชาวแคมโปลีทั้งหมดแบ่งกันไปตามสมาคมพาทไฟเคอร์สังกัดของตนเอง และนั่งรอบกองไฟชมการแสดงละครสั้นและรับฟังข่าวเกี่ยวกับพันธกิจของพระเจ้าจากต่างประเทศซึ่งน่าสนใจยิ่ง

หลังแคมโปลีปิดฉากลง เอ็มมิเลียเข้าเป็นสมาชิกพาทไฟเคอร์ที่แอนนาเป็นสมาชิกอยู่ และเธอชอบรายการพาทไฟเคอร์เหมือนที่แอนนาชอบ และสิ่งนี้ทำให้แอนนาและเอ็มมิเลียกลายเป็นเพื่อนใกล้ชิดกันมากขึ้น ต่อมาแอนนาได้เชิญ “เอ็มมิเลีย” มาที่บ้านของเธอ เด็กหญิงทั้งสองเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกันในทุกวันอาทิตย์และ ต่อมาแอนนาได้เชิญ “อะเลกซา” และเพื่อนคนอื่น ๆ มาร่วมศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกัน ภายใน 1 ปี พวกเด็ก ๆ สามารถอ่านพระธรรมรูธ และพระธรรมพงศกษัตริย์ทั้งสองฉบับจบเล่ม

แอนนาได้เชิญเอมมีเลียไปร่วมนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโต เด็กทั้งสองนั่งเล่นเปียโนและร้องคู่กัน เป็นเพลงพิเศษในโบสถ์ เพลงที่ร้องวันนั้นมีชื่อว่า “ลำแสงของโลก” แอนนาและเอมมีเลีย เฝ้ารอเวลาจะมีการตั้งค่ายแคมป์โปลีอีกครั้งหนึ่ง สมาคมพาธไฟเคอร์กำลังเตรียมละครสั้นจากพระคัมภีร์ จากเรื่องของเด็กหญิงอายุ 12 ปี ลูกสาวของญาโรนายธรรมศาลา ที่พระเยซูทรงเรียกเธอให้ฟื้นขึ้นจากความตาย ละครสั้นเรื่องนี้ เอมมีเลียจะเป็นผู้บรรยาย อย่างไรก็ตามก็คิดการตั้งค่ายที่จะมาถึง น้องชายวัย 10 ปี ของเอมมีเลียตั้งใจจะไปเข้าค่ายด้วย ซึ่งครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกที่เด็กชายจะไปเข้าค่ายแคมป์โปลี

ถูกแล้ว แอนนาและเอมมีเลีย มีอะไรหลายอย่างที่เหมือนกัน อย่างทั้งสองชอบเล่นเปียโน ชอบสุนัข และชอบเล่นยิมนาสติก ชอบการเข้าค่ายพักแรม ชอบศึกษาพระคัมภีร์ ชอบร้องและเล่นเปียโนเป็นเพลงพิเศษ และตอนนี้ทั้งสองมีบางสิ่งที่สำคัญยิ่งขึ้น คือทั้งสองคนรักพระเยซู แอนนากล่าวเป็นพยานว่า “ฉันรักพระเยซู และฉันรักการอ่านพระคัมภีร์...และฉันพยายามแบ่งปันความจริงนี้กับคนอื่น ๆ “

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะให้การสนับสนุนผู้เป็นสมาชิกสมาคมพาธไฟเคอร์ อย่างเช่น แอนนา เอมมีเลีย ในประเทศลัตเวีย เงินถวายส่วนหนึ่งจะนำไปสร้างอาคารหลังหนึ่งในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศลัตเวีย สถานที่สมาชิกพาธไฟเคอร์ และเด็กคนอื่น ๆ สามารถเรียนรู้เรื่องพระเยซูมากขึ้น..ขอบคุณที่พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ได้วางแผนจะถวายทรัพย์อย่างมีใจกว้างในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศลัตเวีย

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 16 กันยายน 2023

อธิษฐานเพื่อกำจัดยุงตัวหนึ่ง

เล่าโดย วินิตา...ประเทศลัตเวีย

มันเป็นคืนที่มีดสนิท คุณแม่ คุณพ่อ และเด็กชายตัวเล็กๆ กำลังนอนหลับในบ้านหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในแถบชนบทของประเทศลัตเวีย นับว่าเป็นคืนที่ท้องฟ้ามีดจริง ๆ เมื่อคุณแม่ยกมือของตัวเองขึ้นตรงหน้าห้องออกไปเพียงหนึ่งฟุต จะไม่สามารถมองเห็นมือของหล่อน

ทันใดนั้น ผู้เป็นแม่ตื่นขึ้น ปกติคุณแม่จะนอนหลับในสองนาทีก่อนหัวถึงหมอน และหล่อนจะตื่นเมื่อแสงสีเงินสีทองส่องเข้ามาทางหน้าต่างในตอนเช้า แต่คืนนั้นคุณแม่ถูกสะกิดให้ตื่น จากนั้นคุณแม่นอนหลับต่อไม่ได้ ขณะที่คุณพ่อนอนอยู่บนเตียงเดียวกันแต่ยังหลับสนิท ในห้องนอนอันมีดสนิทห้องเดียวกัน ยังมีเด็กชายวัย 4 ขวบชื่อ “มาริส” ลูกของทั้งสองกำลังนอนหลับบนเตียงเล็กๆของเขา

คุณแม่อธิษฐานเงียบๆว่า “พระบิดาเหตุใดพระองค์จึงปลุกข้าพระองค์ให้ตื่น?..พระบิดาทรงต้องการสิ่งใดจากข้าพระองค์? หรือพระบิดาทรงต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไร? คุณแม่คิดสงสัยไปว่า หรือมีใครที่กำลังคอกอยู่ในอันตราย ณ ที่ใดที่หนึ่งบนโลกนี้ และพระเจ้าทรงต้องการให้หล่อนอธิษฐานเพื่อบุคคลนั้น!

ในที่สุดคุณแม่สรุปเอาว่า “โอเค. พระบิดา ข้าพระองค์ขออธิษฐาน ณ บัดนี้!” หลังการอธิษฐาน คุณแม่ยังนอนหลับไม่ได้ ดังนั้นคุณแม่ยังนึกสงสัยมากขึ้น ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้หล่อนทำอะไร หรืออธิษฐานเพื่อใครกันแน่ หล่อนจึงอธิษฐานเพื่อคนไข้ที่หล่อนรู้จักในโรงพยาบาล อธิษฐานเพื่อผู้ต้องขังที่เพื่อนคนหนึ่งขอให้อธิษฐานเพื่อหล่อนอธิษฐานเพื่อคนทั้งหลายที่กำลังขับรถอยู่ในยามค่ำคืน และอธิษฐานเพื่อเด็กๆ และเพื่อสิ่งอื่นๆที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าทั่วโลก กระนั้นหล่อนไม่สามารถนอนหลับตาลงได้ พลันในความเงียบสงัดหล่อนได้ยินเสียงหึ่ง... หึ่ง...ๆ ของยุงตัวหนึ่ง เมื่อหล่อนเงยหูฟัง ทิศที่มาของเสียงยุงที่กำลังบิน หล่อนแน่ใจว่า เสียงหึ่งๆ ดังมาจากบริเวณเตียงของลูกชาย หล่อนลุกขึ้นและค่อยเดินออกไปยังเตียงของลูกชาย

ตอนแรกหล่อนคิดจะเปิดสวิตช์ไฟ แต่เกรงว่าสามีซึ่งเมื่อตื่นแล้วจะนอนหลับต่ออยาก หล่อนไม่ยอมให้เขานอนหลับไม่พอ เสียงหึ่งๆ จากการกระพือปีกถี่ๆของยุงดังอยู่รอบๆตัวหล่อน หล่อนพยายามคาดคะเน แล้วใช้มือสองข้างตบเข้าหากันอย่างรวดเร็วเพื่อให้ยุงตาย ปรากฏว่าไม่เป็นผล...หล่อนพยายามยืนอยู่เงียบๆข้างเตียงของลูกชาย และคอยฟังเสียงหึ่งๆ...ของยุงที่กำลังบิน หล่อนคำนวณทิศทาง และตบมือเข้าหากันอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่าปราศจากผล... หล่อนได้คิดว่า หล่อนควรอธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยให้กำจัดยุงตัวนั้น...พระเจ้าทรงช่วยแก้ปัญหาให้หล่อนตลอดมา ครั้งนี้ขอพระองค์ช่วยแก้ปัญหาให้ด้วยเถิด...เมื่อหล่อนได้ยินเสียงหึ่งจากการกระพือปีกของยุงตรงหน้าหล่อนอีกครั้ง หล่อนตบมือทั้งสองเข้าหากัน...ปรากฏว่าร่างของยุงแหวกเหลวอยู่บนฝ่ามือของหล่อน!

การอธิษฐานโดยความเชื่อประสบความสำเร็จ หล่อนดีใจมาก และเอ่ยปากขอบพระคุณพระเจ้า หล่อนมองดูลูกชายใกล้ๆ หล่อนเห็นเขานอนพลิกตัวไปมาบนเตียง หล่อนอุทานออกมาเบาๆกับตัวเองว่า... “หรือว่ายุงตัวนั้นได้กัด และคุณเลือดของลูกชายไปแล้วจนอึด..ดีแล้ว ยุงถูกกำจัดแล้ว ปล่อยให้เขานอนต่อไป” อย่างไรก็ตาม หล่อนพูดเบาๆข้างหูลูกชายว่า “มาริส” ลูกตื่นอยู่หรือเปล่า? เด็กชายตอบกลับมาว่า “ครับคุณแม่ ..ลูกกำลังตื่นอยู่” ผู้เป็นแม่เอ่ยถามประโยคที่สองว่า “ลูกถูกยุงกัด ลูกรู้สึกเจ็บคันๆ ลูกจึงตื่นใช่ไหม?” เด็กชายตอบว่า “ครับคุณแม่”

แล้วแม่ถามลูกชายต่อว่า “เมื่อลูกตื่นแล้วลูกทำอะไร?” เด็กชายตอบว่า “ลูกอธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยกำจัดยุงตัวนี้ด้วย!” จากคำตอบของลูกชายทำให้ผู้เป็นแม่เข้าใจในทันทีว่า “การอธิษฐานทำงานอย่างไร?”

ประการแรกยุงได้กัด มาริส และทำให้เขาตื่น ประการที่สอง มาริส อธิษฐานขอการช่วยเหลือจากพระเจ้า ประการที่สามพระเจ้าทรงปลุกให้ฉันตื่นขึ้น แต่ฉันก็ไม่ทราบว่าฉันถูกปลุกให้ตื่นด้วยเรื่องอะไร หรือไม่ทราบว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้ฉันทำอะไร? ขณะที่ยังไม่ทราบคำตอบ ฉันเริ่มอธิษฐานเพื่อบุคคล และสิ่งต่างๆ ในโลก เมื่อฉันทูลถามพระเจ้าในครั้งที่สอง ว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้ฉันทำอะไร พระองค์ทรงให้ฉันได้ยินเสียง “หึ่งๆๆๆ” ของยุงที่กำลังบิน

ดังนั้นฉันลุกจากเตียง และพยายามไปตบยุงที่มากัดกินเลือดลูกชายของฉัน แต่ฉันตบยุงไม่สำเร็จ ฉันจึงอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า พระเจ้าทรงให้สติปัญญา และความกระฉับกระเฉง ฉันจึงตบยุงตัวนั้นให้ตายในฝ่ามือของฉันได้!

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะให้การสนับสนุนเด็กๆ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับอำนาจของการอธิษฐานในประเทศลัตเวีย อีกอย่างเงินถวายอีกส่วนหนึ่งจะนำไปสร้างอาคารเอนกประสงค์หลังหนึ่งในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศลัตเวีย สถานที่ ที่เด็กๆ และผู้ใหญ่ จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ทรงตอบคำอธิษฐานแม้ในเรื่องเล็กน้อยๆ อย่างการกำจัดยุงตัวหนึ่ง!

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันละสามบาทที่ 23 กันยายน 2023

พระเจ้าแห่งหัวผักกาดบิทูท

เล่าโดย วินิตา...ประเทศลัตเวีย

เครเวส เป็นเด็กชายตัวเล็ก เขากำลังเรียนรู้หลายสิ่งขณะเรียนอยู่เกรดหนึ่ง และเครเวส ทำหน้าที่ถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ที่เขาได้เรียนรู้ให้แก่คุณแม่ของเขา เมื่อกลับมาถึงบ้าน วันหนึ่ง เครเวส บอกคุณแม่ของเขาว่า “วันนี้ครูบอกพวกเราว่า เมื่อพวกเขาปลูกหัวผักกาดบิทูทสีแดงจนปล่อยืดสุดท้ายของแต่ละแปลงไว้ “เป็นการถวายบูชาให้เทพเจ้า “มิเคลลิส”

ปรากฏว่าคุณแม่ของ เครเวส เป็นคนชอบรับประทาน “หัวผักกาดบิทูทสีแดง” หล่อนชอบรสหวาน และความฉ่ำน้ำ เมื่อหล่อนขูดหัวผักกาดบิทูทสีแดงเป็นฝอย และใส่ลงในสลัด หรือหั่นหัวผักกาดบิทูทสีแดงเป็นท่อนสั้นๆ ใส่ลงในน้ำซุ๊ป ดังนั้นหล่อนไม่ชอบคำแนะนำของลูกชาย ที่ครูบอกให้ปล่อยืดหัวผักกาดบิทูทสีแดงเป็นของถวายแก่ “เทพเจ้ามิเคลลิส” อันเป็นเทพเจ้าในตำนานของชาวลัตเวีย แม้มีประชาชนในบางพื้นที่ของประเทศลัตเวียยังให้การเชื่อถือ เรื่องนี้ เครเวส ได้ยินจากครูเมื่อเขาเรียนรู้เรื่องธรรมเนียมประเพณี และเทพเจ้าในตำนานของชาวลัตเวียที่ครูนำมาสอนในโรงเรียนของรัฐ

คุณแม่ของ เครเวส รู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่งเมื่อ ได้ฟังคำสอนของครู ผ่านเครเวสลูกชาย หล่อนได้เดินทางไปโรงเรียน และตรงไปพบครูสอนเกรดหนึ่งที่ลูกชายเรียน เหมือนกับทหารเตรียมเข้าปะทะเข้าศึก คุณแม่ของเครเวส พูดกับครูสอนเกรดหนึ่งชื่อ “โลลิตา” ด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ฉันไม่อยากจะให้เครเวสลูกชายของฉันเรียนรู้เรื่องของเทพเจ้าของผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้ เทพเจ้าองค์ใดที่ต้องการให้ชาวสวนปล่อยืดให้ “ต้นหัวผักกาดบิทูทสีแดงต้นสุดท้ายในแต่ละแปลงไว้ เพื่อให้ของบูชาถวายแด่เทพเจ้าฯ”

ครู โลลิตา ฟังได้กลายเป็นคุณแม่มือใหม่ มองคุณแม่ของเครเวสด้วยความกรุณา แล้วพูดว่า “บ่ายวันนั้นฉันไม่สบาย และได้ลาไปพบหมอ ครูใหญ่เลยให้ครูสอนเกรดสาม ซึ่งว่างในเวลานั้นมาสอนแทนฉัน และครูเกรดสามได้สอนเรื่องของการเชื่อในเทพเจ้าของชาวท้องถิ่น”

เมื่อคุณแม่ของเครเวสมองเห็นครูเกรดสามเดินมา หล่อนรู้สึกใจเย็นลงมากแล้ว แต่ก็ยังยืนยันในความต้องการ คุณแม่ได้พูดกับครูเกรดสามว่า “บทเรียนที่ครูสอนเรื่องการบูชาเทพเจ้าด้วยหัวผักกาดบิทูทสีแดงไม่เหมาะกับลูกชายของฉันและ ฉันเองไม่อยากจะให้ลูกชายของฉันเข้าเรียนในชั้นธรรมเนียมประเพณีในการเชื่อถือในเทพเจ้าฯ เช่นนั้น” ครูเกรดสาม ยอมรับข้อร้องเรียนของคุณแม่โดยสงบ โดยตอบว่า “โอเค ฉันยอมรับ” ขณะที่คุณแม่พูดคุยกับครูเกรดสาม ครูโลลิตา ฟังอยู่ด้วยได้พูดขึ้นว่า “ฉันมีแนวคิดใหม่!” “คุณแม่ของเครเวสคะ เราอยากเชิญคุณแม่มาสอนเด็กๆ เกี่ยวกับคำสอนของพระคัมภีร์ ...ฉันเชื่อว่าคุณแม่รู้เรื่องคำสอนของพระคัมภีร์ดี”

เมื่อคุณแม่ของเครเวส ได้ฟังการเชิญเชิญให้หล่อนมาเป็นครูสอน หล่อนรู้สึกตกใจ หล่อนคิดว่า “โรงเรียนแห่งนี้สามารถเชิญคนเดินถนนเข้ามาครูสอนในชั้นได้ด้วยหรือ?” อีกไม่กี่อึดใจต่อมา ครูโลลิตา เชิญคุณแม่ของเครเวสไปพบครูใหญ่ หลังจากได้ฟังเรื่องราวจากครูโลลิตาในความเป็นมา และหลังจากใคร่ครวญไม่กี่นาที ครูใหญ่

พูดขึ้นว่า “ครูสอนชั้นเครื่องปั้นดินเผา กำลังจะย้ายตามสามีไปสอนเมืองอื่น เรายังหาครูสอนวิชาเครื่องปั้นดินเผาไม่ได้...ขอคุณแม่ของ ด.ช. เครเวส มาสอน “ชั้นพระคัมภีร์” และสอน “วิชาเครื่องปั้นดินเผา” ด้วยจะได้ไหม?”

คุณแม่ตอบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า “ชั้นสอนพระคัมภีร์ฉันเต็มใจทำ” แต่ “วิชาเครื่องปั้นดินเผา ฉันไม่เคยเรียนรู้มาก่อน ฉันเพียงเคยไปยืนดูช่างปั้นกำลังทำงานกับดินเหนียวหลายครั้ง..แต่ฉันไม่เคยลงมือปั้นสิ่งใดเลย ครูใหญ่ต่อรองว่า “โรงเรียนของเราขาดตำแหน่งเดียว คือครูสอนวิชาเครื่องปั้นดินเผา เราไม่มีงบประมาณจ้างครูสอนพระคัมภีร์ แต่เรามีงบสำหรับชั้นเครื่องปั้นดินเผา...เอาอย่างนี้ดีไหม ระหว่างสองสัปดาห์ก่อนที่ครูสอนวิชาเครื่องปั้นดินเผาจะย้ายไป เราขอให้คุณแม่ไปเรียนรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการปั้น กับช่างปั้นดินเผา เรียนรู้ไป ฝึกหัดภาคปฏิบัติไปพอขึ้นวันที่ 1 เดือนหน้าให้คุณแม่ของเครเวส มาเริ่มงานสอนพระคัมภีร์ และวิชาเครื่องปั้นดินเผาได้เลย...วิชาสอนเครื่องปั้นดินเผาฟังสอนไปไม่กี่คาบ คุณคงจัดการได้ไม่ยาก!” คุณแม่ของเครเวส คิดกับตนเองว่า “นี่ฉันเป็นบ้าไปแล้วหรือ หรือพวกครูในโรงเรียนเป็นบ้า? แต่หล่อนเข้าใจในสถานการณ์ดี ถ้าหล่อนไม่รับงานสอนชั้นเครื่องปั้นดินเผา ลูกชายก็จะไม่ได้เรียนชั้นพระคัมภีร์

คุณแม่ของเครเวสตอบตกลง และในวันต่อมาหล่อนเริ่มไปฝึกงานกับช่างปั้นหม้อ และในวันที่หนึ่งเดือนต่อมาคุณแม่ของเครเวส ได้ไปเริ่มต้นสอนชั้นพระคัมภีร์ และชั้นเครื่องปั้นดินเผา ไม่นานต่อมาครูโลลิตา และครูคนอื่นๆ หลายคนขอให้คุณแม่ของเครเวสสอนพระคัมภีร์ให้พวกหล่อนสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เมื่อสิ้นปีการศึกษา ครูโลลิตาได้กล่าวขอบคุณคุณแม่ของเครเวส พร้อมกับพูดว่า “ฉันต้องการได้รับความรอด และฉันต้องการให้คุณๆ ของฉัน ได้รับความรอดด้วย” และครูได้ถามต่อว่า “ฉันจะต้องทำอะไรต่อไป?” ผู้เป็นแม่ของเครเวส ตอบว่า “จงเชื่อในพระคริสต์ และรับบัพติศมา”

ครูโลลิตาได้รับบัพติศมา และกลายเป็นสมาชิกที่มีคุณค่าของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศลัตเวีย หล่อนทำหน้าที่เป็นผู้นำสมาคมพาร์ไฟเดอร์หลายปี

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจะนำไปสนับสนุนสมาคม “พาร์ไฟเดอร์” และเด็กคนอื่นๆ ในประเทศลัตเวีย เพื่อพวกเขาจะได้เรียนรู้เรื่องความรัก และความรอดของพระเยซู...อนึ่งเงินถวายอีกส่วนหนึ่งจะนำไปสร้างอาคารหลังหนึ่งในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศลัตเวีย เพื่อพวกเด็กๆ และผู้ใหญ่จะมีสถานที่เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และพระเจ้าที่เที่ยงแท้ ผู้ทรงสร้างหัวผักกาดบีทรูทสีแดง และพืชผักอื่นๆอีกที่ปรากฏอยู่บนโลกนี้...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนที่จะถวายทรัพย์อย่างมีใจเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสามของปีต่อมา... ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ทูลขอในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน.

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันละสามบาทที่ 30 กันยายน 2023

เป็นเด็กหญิงคนใหม่อย่างหมดจด

เล่าโดย วิเนตา...ประเทศลัตเวีย

แอ็กเนส เป็นเป็นเด็กหญิงที่ไม่มีความสุขเอาเสียเลย บางวันเธอรู้สึกเศร้าใจมาก และเอาแต่ร้องไห้ วันอื่นๆ เธอรู้สึกอารมณ์เสีย เธอร้องตะโกน และปฏิเสธที่จะรับประทานอาหาร สาเหตุทำให้แอ็กเนส เป็นเด็กหญิงที่ไม่มีความสุข เพราะเธอเป็นอัมพาต และนอนบนเตียงของโรงพยาบาลในประเทศ “ลัตเวีย”

ที่จริง **แอ็กเนส** เคยเป็นเด็กหญิงร่างกายปกติ ซึ่งสามารถเดิน กระโดด และวิ่งด้วยเท้าทั้งสองของเธอเอง ทั้งสามารถเขียนหนังสือ และวาดรูป และ โบกมือทักทายด้วยมือสองข้างของเธอ จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่เธอมีอายุ 7 ขวบ เธอประสบอุบัติเหตุร้ายแรง

หลังจากนั้นแอ็กเนสไม่สามารถเดิน และก้าวกระโดด และวิ่งด้วยเท้าของเธอ ทั้งไม่สามารถเขียน หรือวาดรูป และ โบกมือสองข้างของเธอเอง หล่อนไม่สามารถทำอะไรด้วยมือของเธอเอง พยาบาลเป็นผู้ดูแลเธอทุกอย่าง ครูหลายคนผลัดกันมาเพื่อสอนวิชาเลข ภาษา และวิชาอื่นๆ ให้แอ็กเนส แอ็กเนสไม่ชอบการมีชีวิตรึ้นในโรงพยาบาล หล่อนไม่ชอบใจตัวเธอที่ไม่สามารถทำอะไรด้วยตัวของเธอเอง ดังนั้นเธอก็รู้สึกเศร้าหมอง และอารมณ์เสียบ่อยๆ

วันหนึ่งครูคนใหม่ปรากฏตัวข้างเตียงของเธอที่โรงพยาบาล แอ็กเนสมองเห็นครูชื่อ “วิเนตา” มีความแตกต่างจากครูคนอื่นๆ ครูคนนี้ชอบพูดเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ แอ็กเนสฟังครูเล่าให้ฟังด้วยความสนใจยิ่ง ขณะที่ครู “วิเนตา” พรรณนาเกี่ยวกับสวรรค์สถาน ที่เป็นสถานที่ที่แอ็กเนสจะมีเพื่อนมากมาย และเด็กๆจะได้เล่นกับพวกสัตว์ต่างๆ...ทุกคนมีร่างกายสมบูรณ์ ไม่เหลือความพิการ ใดๆ ไม่มีใครเป็นอัมพาต หูหนวก ตาบอด โรคต่างๆจะถูกรักษาให้หายเป็นปกติทุกคน ไม่มีใครเจ็บปวด ไม่มีใครเศร้า ไม่มีใครตาย พวกเด็กๆจะเล่นกับสัตว์ในสวรรค์ ที่แสนจะเชื่อง สิงโต เสือ หรือแม้แต่มังกรจะไม่กัดทำร้ายเด็ก สัตว์ใหญ่จะไม่ฆ่าสัตว์เล็กกินเป็นอาหารเหมือนอยู่ในโลกแห่งความบาป แอ็กเนสไม่เคยมีสัตว์เลี้ยงเลย ในแผ่นดินสวรรค์หล่อนจะเล่นกับสัตว์นานาชนิดได้อย่างเสรี

ครู วิเนตา พูดว่า “ครูมีความฝันว่า ครูจะว่ายน้ำเคียงคู่กับพระเจ้าบนแผ่นดินสวรรค์” แอ็กเนสยิ้มออกมาได้ด้วยความยินดี นึกมองเห็นภาพครูวิเนตาว่ายน้ำท่ากรรเชียงข้างๆพระเจ้า ที่มีผิวหนังหยาบขรุขระเคียงคู่กัน แต่เมื่อแอ็กเนสได้เสียงเด็กวิ่ง และหัวเราะเสียงดังนอกหน้าต่างที่เปิดอยู่ รอยยิ้มของเธอได้สลายไปกลายเป็นใบหน้ามวดคิ้ว-เศร้าหมอง แอ็กเนสพูดกับครู วิเนตา เขาว่า “พวกเขาวิ่งเล่นสนุกสนาน แต่หนูไม่สามารถวิ่งได้เลย”

ครู วิเนตา สันตึระ และพูดว่า “เธอรู้ไหม พวกเด็กๆเหล่านี้ ที่กำลังวิ่งเล่นสนุกสนาน จะมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาในภายหลัง ถ้าพวกเขาไม่รับเชื่อในพระเยซู อาจเป็นไปได้ที่เด็กบางคนเชื่อในพระเยซู และจะถูกรับขึ้นไปอยู่บนสวรรค์...แต่สำหรับหนู ถ้าหนูเชื่อในพระเยซู หนูจะมีชีวิตชั่วนิรันดร์ หนูจะไม่มีอาการพิการ จะไม่มีอาการเจ็บปวด ไม่มีอาการโศกเศร้า และหนูจะสามารถเดิน วิ่ง และกระโดด และจะมีสุขภาพดีเลิศตลอดชั่วนิรันดร์ ถ้อยคำของครูวิเนตา ส่งเสริมกำลังใจให้กับแอ็กเนส เธอชอบการมีความหวังที่จะได้เดิน ได้วิ่งในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าตลอดนิรันดร์ ครูวิเนตา มาเยี่ยมแอ็กเนสที่โรงพยาบาลบ่อยขึ้น และบ่อยขึ้น ครูวิเนตาสอนเด็กๆที่โรงเรียนด้วย และครูวิเนตาพยายามมาเยี่ยมแอ็กเนส ตอนพักทานอาหารเที่ยง เกือบจะทุกครั้งทีครูวิเนตามาเยี่ยม ครูจะนำภาพวาดของ

พวกเขาในชั้นของครู ที่วาดขึ้นเฉพาะสำหรับแอ็กเนสมาฝาก แอ็กเนสชื่นชอบภาพวาดเหล่านั้น และเธอมีความสุขในดวงจิตเมื่อได้ฟังเรื่องแผ่นดินสวรรค์ของครู ทุกครั้งที่ครูวิเนตามาเยี่ยม ก่อนจะไป ครูวิเนตาจะอธิษฐานเพื่อแอ็กเนสทุกครั้ง

ในวันคล้ายวันเกิดของแอ็กเนส ครูวิเนตา จัดฉลองวันเกิดให้กับแอ็กเนส แบบทำให้เซอร์ไพส์ หรือทำให้แอ็กเนสประหลาดใจ เพราะไม่มีการบอกให้ทราบล่วงหน้า ครูพาพวกเขาในชั้นของครูมาเยี่ยมแอ็กเนส พวกเขาพร้อมทั้งช็อคโกแลตไม้หลายช่อ พร้อมกับเค้กก้อนใหญ่วางบนโต๊ะ พวกเขาเยินรอบเตียงของแอ็กเนส และร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ดเดย์ให้กับแอ็กเนส เด็กแต่ละคนจัดทำบัตรอวยพรวันเกิดด้วยตัวเอง และมอบให้กับแอ็กเนส พวกเขาแสดงละครสั้นให้แอ็กเนสชมด้วย แพทย์ และพยาบาลที่ดูแลแอ็กเนสได้แวะเข้ามาในห้อง แม้แต่ผู้อำนวยการของโรงพยาบาลยังเข้ามาในห้องและกล่าวอวยพรแก่แอ็กเนส ไม่ต้องบรรยายก็บอกได้ว่าแอ็กเนสมีความตื่นเต้น ปราบปลื้มยินดีอย่างไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน แอ็กเนสยิ้ม และยิ้มจนหยุดยิ้มไม่ได้ นี่เป็นวันเกิดที่ดีที่สุดเท่าที่แอ็กเนสเคยมีมา

คืนนั้น ที.วี. ช่องหนึ่งถ่ายทอดวันเกิดของแอ็กเนสในโรงพยาบาล แอ็กเนสได้เห็นตัวของเธอใน ที.วี. เป็นครั้งแรก นอกจากนี้ยังมีรูป และข่าวของ แอ็กเนส ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นด้วยในวันถัดมา แอ็กเนสรู้สึกปลาบปลื้มเป็นล้นพ้นที่ได้รับการเอาใจใส่อย่างมากมาเช่นนั้น ในโอกาสต่อมา เมื่อครูวิเนตามาเยี่ยม อีกครั้งที่แอ็กเนสกล่าวขอบคุณครูวิเนตาไม่หยุดปาก แอ็กเนสรู้สึกตื่นตัวใจมาก จนน้ำตาของเธอไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง แอ็กเนสพูดแสดงความรู้สึกยินดีออกมาว่า “การมีชีวิตอยู่ช่างมีคุณค่าจริงๆ โดยเฉพาะครูได้จัดฉลองวันเกิดให้กับหนูเมื่อวันก่อน”

อย่างไรก็ตาม แอ็กเนสยังคงมีการต่อสู้ดิ้นรนทางอารมณ์ โดยเฉพาะเมื่อเธอมีความรู้สึก และอารมณ์ในด้านบวก บางวันแอ็กเนสมีอารมณ์ดี ขณะที่บางวัน หรือบางเวลาเธอมีอารมณ์ด้านลบ แอ็กเนสจะเศร้าหมอง บางครั้งเมื่อครูวิเนตา มาถึงโรงพยาบาล พยาบาลจะเตือนครูวิเนตาว่า “ขณะนี้แอ็กเนส กำลังอยู่ในอารมณ์คลุ้มคลั่ง เธอร้องตะโกน และปฏิเสธที่จะรับประทานอาหาร” เมื่อโรงเรียนปิดภาคฤดูร้อน ครูวิเนตา เดินทางไปพักร้อน จึงไม่ได้มาเยี่ยมแอ็กเนสเป็นเวลาสามสัปดาห์ แต่เมื่อโรงเรียนเปิดภาคการศึกษาใหม่ในฤดูใบไม้ร่วง ครูวิเนตาได้กลับมาสอนที่โรงเรียน และมาเยี่ยมแอ็กเนสที่โรงพยาบาล วันนั้นขณะที่ครูวิเนตาเดินเข้ามา พยาบาลคนหนึ่งหยุดครูไว้ที่ประตูห้อง ครูสงสัยคิดว่า.. แอ็กเนสกำลังอยู่ในระหว่างอารมณ์เสียหรือ? แต่พยาบาลคนนั้นบอกครูว่า “ทุกสิ่งปกติ”..พยาบาลพูดต่อว่า “แอ็กเนสไม่เหมือนเด็กหญิงคนเดิมอีกต่อไป...แอ็กเนสเป็นเด็กหญิงคนใหม่โดยสิ้นเชิง...ตอนนี้แอ็กเนสมีความสุขเสมอ และแอ็กเนสจะกล่าวขอบคุณเมื่อพยาบาลให้การช่วยเหลือ หรือให้บริการเธอ แอ็กเนสขอให้พวกเราสรรพมาให้เธอ และป้อนอาหารให้เธอ แอ็กเนสมีความสุขเสมอ เธอไม่เป็นเหมือนเมื่อก่อน”

ครูวิเนตาเอ่ยถามอย่างอยากรู้อยากเห็นว่า “มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?” แต่พยาบาลคนนั้นไม่สามารถให้คำตอบได้ ครูวิเนตาไม่คาดหวังสิ่งที่ปรากฏแก่ตาเมื่อหล่อนก้าวเข้าไปในห้องของแอ็กเนส หล่อนรู้สึกอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นแอ็กเนส เปิดยิ้มกว้างเต็มใบหน้าให้กับหล่อน แอ็กเนสเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้ายามเที่ยงวัน! “มีอะไรเกิดขึ้นกับเธอหรือ?” ครูวิเนตาเอ่ยถาม แอ็กเนสรองนกระทั่งพยาบาลออกจากห้องไป จึงตอบคำถามครูว่า “เมื่อครูเดินทางจากไปพักร้อน หนูรู้สึกเหงา และโดดเดี่ยว หนูจำถ้อยคำของครูได้ “ครูแนะนำไว้ว่า เมื่อครูไม่อยู่ เมื่อหนูรู้สึกโดดเดี่ยว และเสียอารมณ์ ให้หนูอธิษฐานขอความรัก และพระเมตตาจากพระบิดาเบื้องบน...ดังนั้นหนูจึงเริ่ม

อธิษฐานขอความรัก พระเมตตา และการชูใจจากพระเยซู วันละหลายครั้ง! และพระเยซูทรงแสนดี พระองค์ทรงตอบ คำทูลขอของหนูเสมอ เดี่ยวนี้หนูมีความสุขมากที่พระเยซูทรงสถิตอยู่กับหนูที่นี่เสมอ!

หลังจากวันที่แอ็กเนสได้รับคำตอบจากคำอธิษฐานของเธอ แอ็กเนสได้กลายเป็นเด็กหญิงที่มีความสุข เธอ เปิดยิ้มกับทุกคนเสมอ และกล่าวขอบคุณกับพยาบาล และทุกคนที่ให้บริการ และทุกคนที่มาเยี่ยมเธอ ทั้งนี้เพราะเธอ ได้รู้จักพระเยซู

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจะนำไปช่วยเหลือเด็กๆในประเทศลัตเวีย เพื่อนำพวกเขามาให้รู้จักพระเยซู และเงินถวายอีกส่วนหนึ่งจะนำไปสร้างอาคารหลังหนึ่งในเมือง “ริกา” เมืองหลวงของประเทศ ลัตเวีย เพื่อเด็กๆและผู้ใหญ่จะสามารถเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเยซู และแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ สถานที่ ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีคนพิการ และไม่มีความตาย สถานที่ที่เต็มไปด้วยเพื่อนๆที่แสนดี และเหล่าสัตว์ทั้งหลายที่แสน เชื่อง...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายทรัพย์อย่างใจเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสามของไตร มาสนี้.. ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ทูลขอในนามพระคริสตเจ้า...อาเมน.

